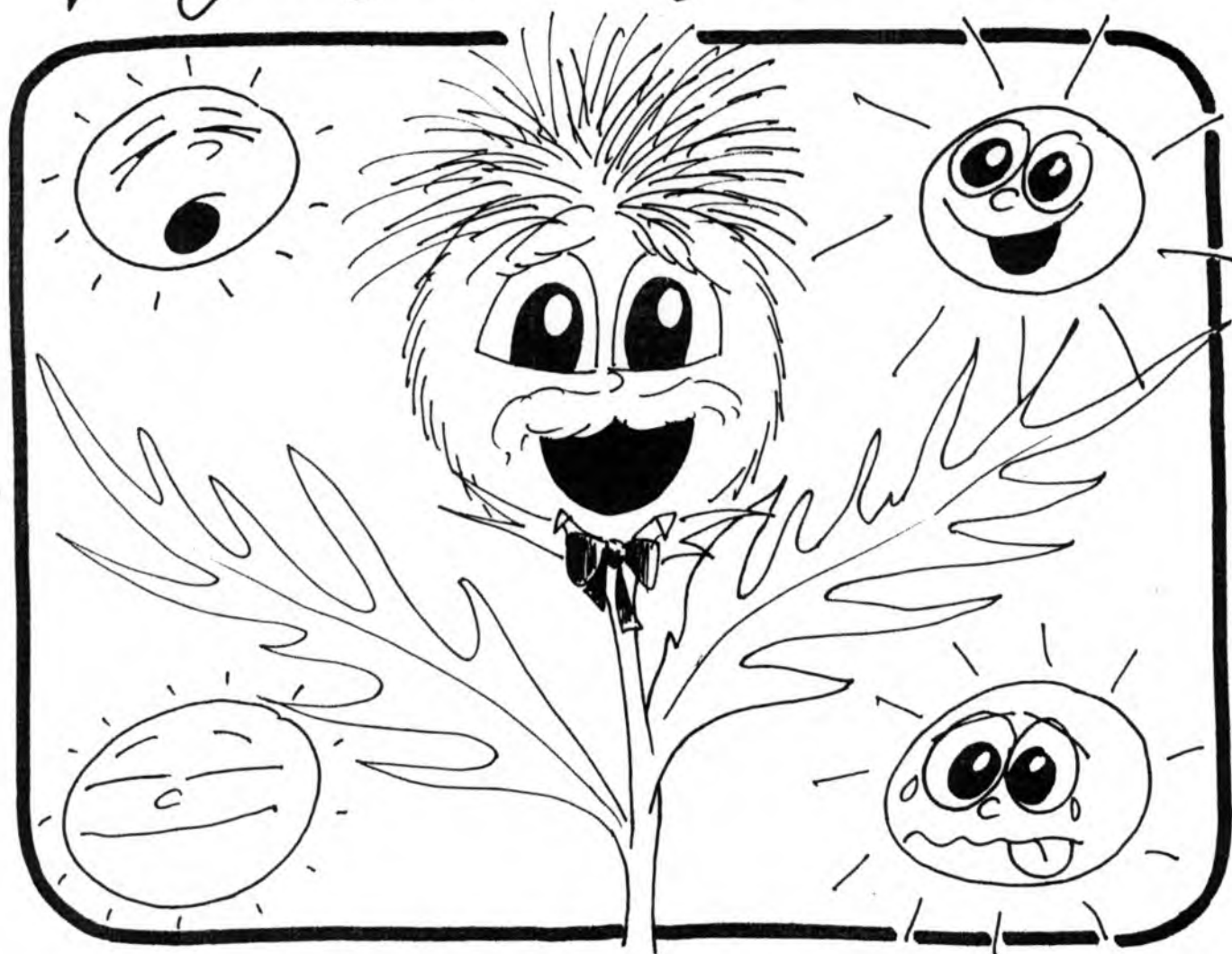

BODLÁK

ČASOPIS TRAMPSKÉ OSADY

SAMOTÁŘŮ

★ JASNÁ HVĚZDA

JARO 1988

Atloj Kamarádi!

Vítáme Vás poprvé v tomto roce na stránkách časopisu BODLÁK a hned v úvodu přejeme všem pěkné počteníčko!

Sumírovat a hodnotit bývá zvykem spíš ke konci roku, ale protože naše osada musí mít jako vždy něco zvláštního, činíme tak dnes. Především chceme tímto poděkovat všem, kteří se podíleli a podílejí na vydávání časopisu Bodlák, ať už přímo, či nepřímo, všem kdo nám píšete, posíláte připomínky, návrhy, nápady /a není Vás málo/a hlavně těm, kdo se aktivní formou zapojují do obsahu, ať už po stránce grafické či literární. /a není Vás mnoho/

Ale teď už k novinkám a překvapením, které jsme pro Vás připravili.

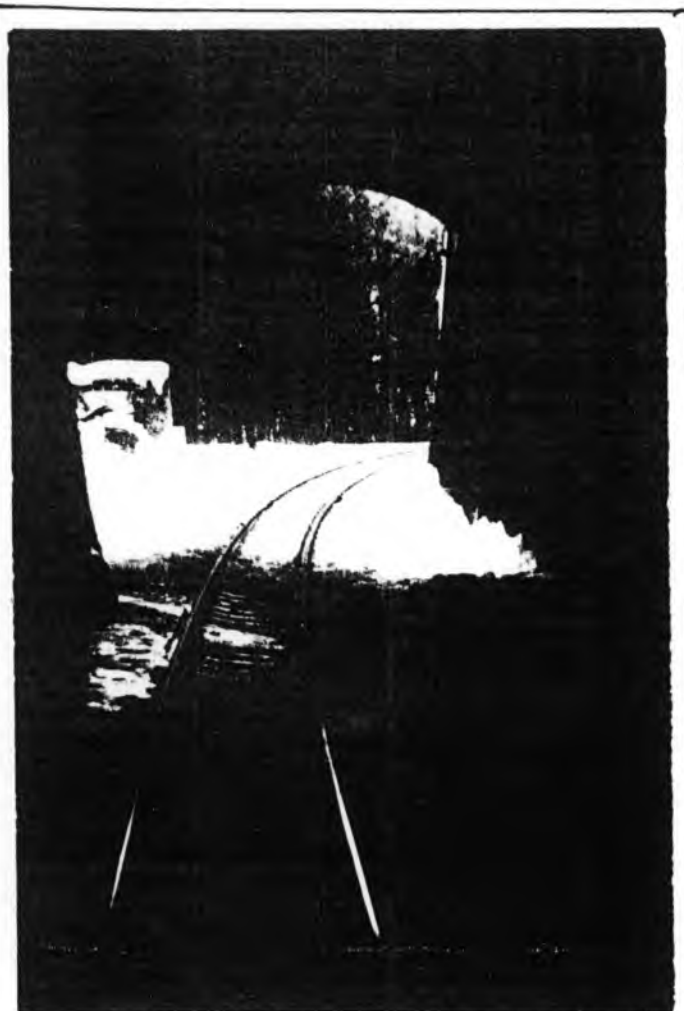
Prvního z nich jste si jistě všimli při otevření obalu tohoto čísla. Je jím zbrusu nová titulní stránka, která nás bude pravidelně provázet i dalšími čísly. Jejím autorem je náš nový redakční kolega Martin.

Ale nebojte se, ani o Wabiho známé obrázky nepřijdete! Kdyby teď někdo z Vás nedočkavě otočil až na poslední stránky časopisu, objevil by tam 1. díl nového Bodláčského "Comicsu" pod názvem: "PROEK, KUDLAS & SPOE", který píše a kreslí právě náš starý, ostřílený redakční vlk: Wabi ze Zlína.

Další novinkou je změna v grafické úpravě některých článků. A ačkoli jsme byli nuceni z nedostatku spolupracovníků přistoupit ke zrušení několika rubrik, můžeme Vám za to nabídnout jiné - zcela nové, a hlavně větší množství tvorby, z vlastních dílen a pramenů. Ve čtvrtém čísle Bodláku otevíráme dlouho slibované "KIDOVÉ OKÉNKO".

No a ze starších titulů nebude samozřejmě chybět referát na téma: "Nové poznatky o badatelské činnosti H.V. Douděry", pokračování seriálu "Modrý tirák", ochranná stránka od Vokouna z Prahy, nebo život jménem Country.

Tak, a teď už žádná lelkování a "DO-TO-HO !!!"

"Koleje do stanice Jaro" - tak bychom mohli nazvat fotografii kamaráda Dana, kterou s laskavostí sobě vlastní redakci Bodláku věnovati ráčil k. Preck z Prahy.

- Redakce -

Na slovíčko...

Ten den kdy začal jižní vítr vát
a kůže v oknech nadouvat já vstal
Ten den já všechny věci potřebný
jsem zabalil a do bedny je dal
Protože vím že je tu zas
Jižní vítr .....

Tuhle starou Greenhorňáckou písničku
mám chuť začít hulákat každým rokem
takhle zjara. To vám mi najednou zač-
ne cukat v jedný noze, pak v druhý, a
už strkám ruce do popruhů, za sebou
slyším, že jsem snad na hlavu padlej
a kdy že mě ta puberta prej už koneč-
ně přejde, ale hlava, ta neslyší. Ta už
je někde vpředu a dál.... V probouze

jících se loukách, slehlejších lesích se zbytky sněhu v prohlubínách
a ve skalách, co jsou eště trochu voslizlý a studí do rukou.

Jenomže vo tom jsem vlastně dneska ani tak moc mluvit nechtěl. Spíš
jsem si vzpoměl na jeden moc zajímavěj zážitek!

Leckomu se to bude možná zdát divný, ale i trampové se vobčas kou-
kaj na televizi. No a zrovna nedávno se to stalo. V podvečerním vy-
sílání se taky hovořilo o nás, o trampech, čundrákách - zkrátka
kovbojičkách nemytejch.

Joeové, Benové, Jimové a Jackové tam padali ze skal jako o závod, hem-
žilo se to rumem a pivem. Všichni měli copánky, pekli si buřty na
táboráku a hráli protistátní písničky. Prostě jako ze života!

Pečlivě naličení statisté a statistky v zelenejch bundách a stetso-
nech pak slzeli vo tom, jak chtěli ty zabitý kamarády zachraňovat,
ale už bylo pozdě, už byli úplně vymrtvělí, achych ouvej běda..... že
jsem raději nesbíral(a) známky nebo odznáčky, odedneška už nechci
o čundru ani slyšet .... Kočovná společnost pana Tyla by z nich
měla pro tento špičkový herecký výkon jen slova chvály a pan Kubát
blahé paměti by štkal radostí!

Hned mě teda taky zajímalo, kde bych mohl něco podobnýho zažít, protože
v tom případě bych tamfofrem jel a ty lidi si vyfotografoval do své-
ho deníčku. A nemělo mi to býti odepřeno:

Střih, a rozvášněný pan Slušný u TV obrazovky je v pravý okamžik
uklidněn konejšivým hlasem moderátora ve slušivě čapce barvy fíkových
listů. Vydávají se odpovědná prohlášení, a oznamuje se, : "..... že
byla přijata takové opatření k potírání tzv. trampů, aby k podobným
případům ve sledované lokalitě již nedocházelo!" Lid televizní je
spokojen. Opět tedy zvítězilo dobro nad zlem!

A to už dostává slovo zjevně nervósní a vyplašený předseda "spolku
ochranářů a zahrádkářů CHKO Karlštejn - Koda". Hlasem chvějícím se
odhodláním pro dobrou věc i trémou, apeluje na návštěvníky, aby raději
nevestupovali do již tak nebezpečných hvozdu Karlštejnských a namísto
toho, drže se za ruce, zatančili sobě v restauračním zařízení "pod hra-
dem" Českou besedu. Avšak! Kdyby snad se našel člověk tak odvážný, aby
vstoupil do skalní divočiny CHKO Karlštejn-Koda, může si býti vědom
a jist, že o jeho bezpečnost se dnem i nocí stará několik desítek
dobrovolných ochranářů a tzv. strážníků (ochranářských) služeb, odhod-
laných až do konce svých sil bránit toto území i hrdinného tůristu
před nebezpečím číhajících trempsých hord!

Jaksi nezdůrazňoval, že bez tisíců podobných vyvrhelů naší společnosti o nichž byla řeč, by se v klidu a pokoji rozpadalo nepočítaně hrádků a hradů, hory odpadků v lesích a potocích by utěšeně rostly, voda desítek studánek a tůňek by byla jen bahnitou břečkou... Nemluvil o tom, kdo ne jen "papírově", ale skutečně pracuje v ČSOP, kdo vlastně jsou a z jakých řad se rekrutují členové oněch zmíněných strážních služeb, a nikomu z nich také nedal příležitost říci, s kým jsou v přírodě ve skutečnosti největší problémy! Mlčel i o těch, kteří vychovávají nejčastěji děti v turistických oddílech a pionýrských skupinách lásce k přírodě, jednoho člověka k druhému, k životu, vztahům mezi lidmi....

Pan Slušný u televize se uklidnil. Dopil pivo a chopil se denního tisku:

"Neradostná bilance - jen za letošní zimu si přepínání sil a lyžařská vášeň vyžádala šestnáct obětí na lidských životech..."

"Hory opět zabíjely - ČTK včera oznámila, že za uplynulý rok přišlo z vlastní nedbalosti o život na třicetpět osob, většinou horolezců-amatérů. V mnoha případech hrál svoji úlohu alkohol..."

"Týdně umírají na našich silnicích desítky osob. Nehody si tedy znovu a znovu vyžadují své kruté daně z nepozornosti a hazardérství..."

Konec-konců, tenhle malej "hon na čarodějnoce" má i své pozitivum. Máme alespoň na co nadávat (což je vlastnost, kterou nám dal do vínku snad už sám praotec Čech....).

Řekl bych dokonce, že bez tohoto "koření" by tramping ztratil něco ze svého kouzla a poesie, nemyslíte? Takže:

" V O C O D E ?? "

- dR1 -

P
I
S
E
T
E

N
Á
M

P
I
S
E
T
E

N
Á
M

V závěru každého roční jsem měl možnost a prostudovat
veliké časopisy, který mi svým obsahem velice zaujal.
Stejně zaujal jsem každou stránku tohoto čtvrtletníku,
která byla mělo uváděna! Navíc, jednalo se o čtyři
strany, nebo časopis, který si smíšená redakce financuje sama?!

Protože mám zájem o další čítka Bodláku,
chtěl bych znát částku, která je potřeba k ročnímu
předplatnému (nechtěl bych, aby časopis dopadl asi něco
finančně neokraditelně).

Nemám možnost se s žádným čtenářem poradit, proto se ptám
na svého vydání 20,- Kčs.

Snad bude tato čítka při rychlému šíření a množství kopii
každého čítka dostoující...

Ahoj kamarádi
Kuč

AHOJ PRCKUI

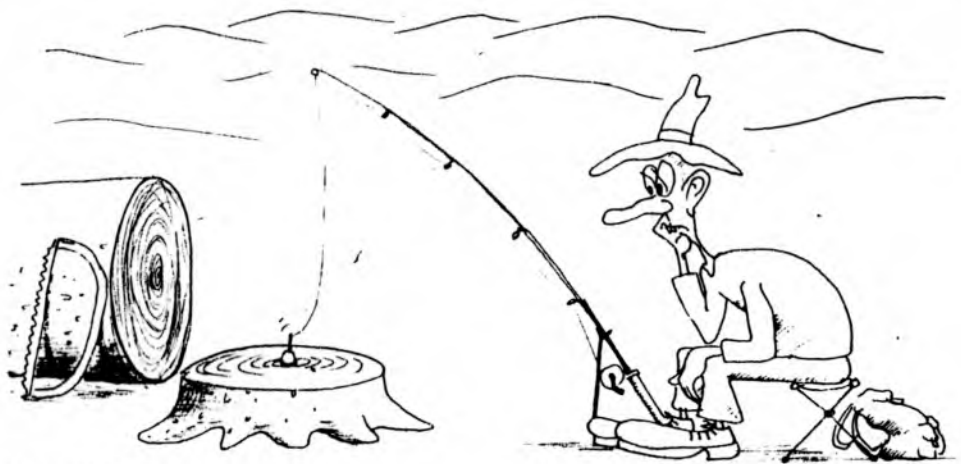
Cenu Bodláku jsem hledal opravdu marně. Vzhledem k tomu, že najde o časopis v pravém slova
smyslu, (je to vlastně jakési "vícestránkový dopis" posílaný několika kamarády najednou)
je neprodejný. K jeho "vydávání využíváme výhradně služeb VD Fotografie Praha.
Cena jedné oxeroxované stránky je u formátu A4: 1,40 Kčs a u formátu A3: 2,10 Kčs.

Největší problém je rozmnožení většího počtu stran, neboť téměř všechny provozovny provádí
tzv. "na počkání" pouze 20 kopií a na větší počet se čeká až dva měsíce od zadání zakázky.
To v praxi znamená, že při průměrném počtu 50 stran na jedno číslo x 5 výtisků, plus cca 30
stran (které se buď vkládají do originálu, nebo se nepovedou) děláme 280 (někdy i více) kopií
nejednou. Takže vzhledem k tomu, že konečnou podobu Bodláku dáváme dohromady ve dvou lídech,
to pro každého znamená "otočit se" minimálně 14x.

Někdy se ovšem povede ukecat zaměstnance provozovny, takže nám udělá více kopií najednou.
Pak přijde na řadu sešití všech čísel do pořadačů, pečlivé zalepení do obálek (aby nedošlo
k náhodnému potrhání cestou...) a odeslání. To vše o sobotách, nedělích a odpolednech. Když k
tomu přičtete výměnu korespondence (cca 15 dopisů měsíčně - na osobu), různé srazy v průběhu
přípravy nového čísla a hlavně strojopisné zpracování všech příspěvků systémem "datel"
včetně případných oprav a pod., vydá to na pěkných pár hodin práce. A to už vůbec nemluvíme
o práci ilustrátorů!

Tahle zvláštní činnost
se sebou přináší spoustu
radosti, když se časo-
pis povede, dobrou po-
cít když se líbí a li-
dí jej rádi čtou, a ta-
ky pár rejpalů, který
sice nic nedělají, ale
zato kritizují. Ani ne
tak obsah nebo chyby
kterých se zákonitě
dopouštíme (kdo nic ne-
dělá, taky nic nezkaží)
- ostatně takovou kriti-
ku vždycky (pokud je
adresná) potřebujeme, ta
pomůže ke zlepšení -
ale míří osobně, zauj-
tá, a s úmyslem organi-
zovat, nařizovat, rozho-
dovat co máme a co ne-
máme psát, koho zveřej-
ňovat....

A tak je štěstí, že těch
prvních je víc. I těch,
kteří chtějí doopravdy poradit, pomoci, a ne jen soudit. Jáme rádi, že do této skupiny patříš i
Ty! Za zaslouženou výpomoc děkujeme, byla použita pro výtisk tohoto čísla. Odměnou budíž Ti
skutečnost, že se stáváš prvním akciovým společníkem časopisu BODLÁK. Na další spolupráci se
těší a děkuje:

Kresba: Čáp

POŠŤÁCKÝ BLŮS'

BLUES (Capo 4 p.) C C7 F C

1. TOHLE BLUES MNĚ NAPADLO JSME U ZDROJE SEDĚLI A JA' MĚL
V NEDEĹI S FERDOU F D7

O SKLENKY G7 VÍC — ON JE POŠŤÁK RODEM Z KOBYLIS, ŠETŘÍ A NEMÁ
SYFILIS G7 C G7

1. 2. 3. 4. A POŘÁD MI CHTĚL NĚCO ŘÍCT

5. A STAČÍ MI TO NA MĚSÍC

1. Tohle blues mně napadlo v neděli s Ferdou jsme u zdroje seděli a já měl o sklenku víc.
On je pošťák rodem z Kobylis, šetří a nemá syfilis a pořád mi chtěl něco říct.
2. Povídá mi: "Lojzo, člověče zbláznil ses nebo co, nežeň se dobrou radu ti dám!
Ženský - to jsou potvory, kvokaj, maj slepičí názory, to znám, věř-zkušenost mám!"
3. "Nejdřív tě pozve na kávu, osud sype z rukávu, tvrdí že zná rub i líc
A když se probudíš ráno v neděli, navíc v cizí posteli tak máš o zkušenost víc!"
4. Dvacet, snad ještě nevinná, křehká, sladká blondýna, studem rudne jí líc.
Večer? Vyval pět kilo, vlastní byt, jinak mně těšilo... tak máš o zkušenost víc!
5. Nemám zrovna ve zvyku zpívat partě buzíků blues a chtěl jsem jen říct:
"Proč si kupovat celou trafiku, když mám dvě stě v balíku a stačí mi to na měsíc!"

Poznámka autorova: Toto je píseň veselá. Doporučuje se hrát při slavnostech a jiných událostech, zejména pak svatbách, rozvodech a podobných truchtách.

ŽIVOT JIMMIEHO RODGERSE COUNTRY

HANK WILLIAMS, LÉTA PADESÁTÁ ....

Patti Pageová, jedna z tehdy nejoblíbenějších zpěvaček populárních písniček, nahrává r. 1950 svou verzi skladby venkovského písničkáře Pee Wee Kinga "Tennessee Waltz". Za rok se s její nahrávkou prodalo 4.800 000 desek. Byl to největší úspěch pro autorskou společnost BMI, nakladatelství Acuff - Rose, i svědectví o tom, že někdejší venkovská hudba se může velmi domácky zabydlet i ve městech Tennessee Waltz se o něco později stal oficiální hymnou státu Tennessee, hudební průmysl začal do Nashville stále důrazněji stěhovat nahrávací studia a pobočky svých firem, a místní podnikatelé, zjišťující jaký netušený kapitál mají ve své domácí hudbě, položili základy k organizaci, jakou nemá žádný jiný obor populární hudby. Roku 1958 vzniká z dosavadního sdružení disjockeyů countryové hudby "Country Music Association" (CMA) společnost, která se všemožně stará o podporu a propagaci své oblíbené hudby a jejich interpretů, udílí cen, čestných jmenování do "Síně slávy", i udržování múzeu, v němž jsou s nábožnou úctou uchovávány relikvie po velikánech tohoto oboru; rozhodnutí o omilostnění, jímž guvernér státu Kalifornie propustil zpěváka Merle Haggarda z vězení, kovbojský šírák Texe Rittera nebo banjo jednoho z prvních pionýrů, venkovského s t r ý c e Dava Macona. To všechno nezůstane bez vlivu na novou tvář countryové hudby. Horalské a železničářské písničky mizely z repertoáru, spolu s nimi však odcházela i kovbojská romantika. Náměty textů se stále více soustřeďovaly na citový život jednotlivce, na lásku a veškeré trable s ní spojené, včetně nevěry, manželských problémů a rozvodů.

Zobrazovaly svět a morálku, která byla daleko za hranicemi chápání někdejších horalských bardů. Hovořily o ní někdy sentimentálně kalendářovým způsobem, jindy s nevzrušující rutinou zkušených veršotepců, kteří dobře vědí co se nosí a žádá. A přece tu byli písničkáři i zpěváci, kteří tomuhle konvenčnímu komentáři ke každodennímu lidskému pachtění dovedli dát charakter něčeho, co dokázalo posluchače chytit a podmanit.

Hank WILLIAMS (17.9.1923 - 1.1.1953)

Měl ledacos společného s jedním z dříve jmenovaných: Jimmie Rodgersem. Jeho období slávy bylo stejně krátké, jeho neschopnost vyrovnat se s úspěchem stejně katastrofální, a jeho figurka stejně tragická a podivně imponantní přesto, že jí chyběl i sebevzdálenější nádech heroičnosti, usilující o nějaký vznešený cíl.

Narodil se jako syn alabamského strojvedoucího, který přecházel od jedné dřevařské společnosti ke druhé, protože si chtěl zachovat pocit svobodného člověka. S maminkou seděl na kostelní lavičce za varhanami a poslouchal, jak z jejich kláves vytlouká jednu nábožnou píseň za druhou. Ale jeho nejvlastnějším učitelem byl potulný černý kytarista a zpěvák Tee-Tot, s nímž jako dvanáctiletý kluk trávil celé dny na nárožích v Greenville.

V devatenácti letech odešel ze školy, aniž se tam čemu naučil. Objížděl se svou skupinou tančovačky ve venkovských zapadákověch, nezřídka končily rvačkami, při nichž se kytara změnila ve zbraň. Když mu bylo třináct, vypravil se za nakladatelem Rosem se svými písničkami. Pro Nashvillskou "operu" byl ještě nula, ale Rose mu opatřil angažmá v shreveportském rozhlasovém programu: "Na seno do Louisiany" (Louisiana Hayride). Když si tam vydobyl ostruhy, "opera" ho přijala roku 1949. Následovaly čtyři roky fantastických úspěchů a stejně fantastických flámů.

Vystoupení, která obecenstvo okouzli, i taková na něž se hlavní sólista nedostavil, protože nebyl schopen postavit se na nohy.

Zemřel za čtyři roky v jednom ze svých pěti sadilaců na cestě k dalšímu angažmá, na následky alkoholického i jiného vyčerpání.

Životopis, který lze jen těžko označit jako vzorový. Ale posluchači byli ochotni zapomenout na všechno, když Hank Williams začal zpívat. Zpíval téměř výhradně vlastní písničky. Jejich verše jsou neumělé a jejich melodie nepřilíší původní, hlas rozhodně nevyhovuje představě koncertního zpěvu. Kritické, folkloristé i pěvečtí pedagogové se pokoušeli vysvětlit důvody jeho úspěchu. Všichni shodně přišli jen na jedno: zpíval o tom, co dobře znal, a tak, že mu to každý musel věřit.

"Člověk se musí pořádně načuchat oslího hnoja, než dokáže zpívat jako horák ze zapadákova," shrnul to lapidárně sám Williams.

"Lidi, který vyrostli tím samým způsobem, poznají o čem zpívá a dokáží to ocenit." Se svými posluchači se na konci koncertu loučil slovy:

"Tož sbohem, souse, a nazhledená za rok, jesli pámbu dá a potoky nebudú moc vyaoký. A z ničim si nedělejte starostě, protože nakonec stěně dycky všecko dopadne špatně."

Tomu nepochybně rozuměli a dovedli to ocenit.

Člověk asi nemusí být horákem ze zapadákova aby to dokázal. A právě proto přesáhl Hank Williams a jeho písničky daleko hranice tradiční venkovské muziky

1960

Šedesátá léta nasvědčovala, že Společnost pro countryovou hudbu má úplný úspěch se svým proklamovaným záměrem udělat z někdejší "venkovské hudby" ještě větší průmysl. Počet nahrávacích studií v Nashville vyskočil v průběhu pouhých sedmi let z deseti na čtyřicet, bylo tu 29 agentur, 7 lisoven a 53 velkodistributorů gramofonových desek, 400 hudebních nakladatelství, a k tomu na 1.500 organizovaných hudebníků - teď už proslulých nashvillských "sidemanů", schopných od minuty zasednout ve studiu a dát kterékoli nahrávce onen nezaměnitelný "nashvillský zvuk".

Po malé pohromě, k níž došlo uprostřed padesátých let, kdy hrstka mládenců, odchovaných tradicemi jižanské venkovské hudby, zradila své "staré dobré náboženství" a vytvořila mocnou (a konkurenční) novou vlnu v rock-and-rollu, se zdánlivě začaly protiklady vyrovnávat; někteří z mladších interpretů countryové hudby začali koketovat s rockovými prvky, někteří (např. pianista a zpěvák J.L. Lewis)

Úspěšně balancovali mezi oběma oblastmi, někteří odpadli a vrátili se domů: Conway Twitty (1933), který vyrůstal v tradici venkovské hudby, si v druhé polovině padesátých let založil rock-and-rollovou skupinu, ale r. 1965 se znovu "přeškolil" na country a přiřadil se v ní k nejoblíbenějším a nejúspěšnějším zpěvákům. Byli zpěváci, kteří přesahovali hranice svých rodných tradic a dobývali si přízeň širokého obecenstva hlavního písničkového proudu: například Texasan Roy Orbison (1936) nebo Jim Reeves (1923-1964), zpěvák sametového hlasu, jeden z těch, kteří padli za obětí profesionálnímu riziku populárních umělců, příliš častému cestování (zahynul při letecké katastrofě).

Někteří z mladších přinášeli do venkovské hudby pocity i postoje, k nimž se starší generace stavěla se značnou zdrženlivostí; představa bezsta rostného a suverénního stopaře, jakou zobrazil Roger Miller (nar. 2.1.1936) ve své písničce "Silnic král" (King of the Road) měla už pramálo společného s názory těch, kteří v této hudbě hledali tradiční hodnoty spořádaného světa.

Ale šedesátá léta přinesla také explozi zájmu o lidovou hudbu minulých období ve folkovém hnutí, a tím posunula do popředí pozornosti také jiný pól venkovské hudby, který až dosud zůstal stranou.

LESTER FLATT and EARL SCRUGGS
(28.6.1914) (6.1.1924)

Prosluli právě v této době jako zástupci stylu, kterému se zhruba od počátku padesátých let říká: BLUEGRASS MUSIC. Modrá tráva roste především v Kentucky, tam také bylo rodiště zpěváka, kytaristy a mandolinisty Billa Monroea (nar. 3.9.1911), v jehož skupině Blue Grass Boys se Flatt a Scruggs sešli v letech 1945 až 1948. Tady vznikly základy stylu, který se opíral především o Scruggsovu virtuózní hru na banjo, při níž ukazováček, palec a prostřední prst v rychlých sledech neustále zdobí rozkládané akordy (tzv. picking-pikování) a dává jí hudbě jedinečný oddech, živější a složitější než pouhé pravidelně odklepávané akordy kytary. Banjo doplňují v různých kombinacích housle, mandolína a dobro, všechny nástroje jsou zásadně akustické, bez elektrické amplifikace, a také vícehlasý zpěv, vzpírající se často do vysoké polohy, se hlásí k tradičnímu horalskému muzicírování.

Flatt a Scruggs se dali dali dohromady brzy potom, co oba opustili Monroea. S vlastní skupinou "Foggy Mountains Boys" (Chlapci z mlhových hor) patřili od roku 1955 ke stálému štábu nashvillské "opery". Měli dobrého patrona v továrně moučných výrobků Marthy Whiteové, která jim umožňovala výhodně uplatňovat v rozhlasu, a jejich snímky na značce Columbia byly už v padesátých letech pro znalce pravou pochoutkou.

Ale šedesátá léta je přivedla před docela jiné obecenstvo: jejich hudbě začali náhle fandit univerzitní i středoškolské studenti, mladí intelektuálové i veškerá městská mládež, hledající ve smyslu folkového evangelia čisté prameny lidového umění. Hráli na univerzitách, měli nečekaný úspěch na turné v Japonsku, tleskalo jim obecenstvo v tančírně Avalon, kde v záplavě světelných efektů vystupovaly zpravidla skupiny sanfranciského rocku. V jejich repertoáru se vedle tradičních horalských písní začaly objevovat i skladby Boba Dylana nebo Donovana - a nehoda o tom, kterým směrem dál pokračovat, vedla k tomu, že se oba partneři po čtvrtstoletí společně práce roku 1969 rozešli.

Lester Flatt zůstal u tradičního repertoáru a program pro mouku Marthy Whiteové, Earl Scruggs sledoval hudební zájmy svých synů, vystupoval s elektrofonickou kytarou, basovkou, s Joan Baezovou - i se syntetizátorem.

A to už začínají šedesátá léta, podle LP Doba Dylana čas P ř i v é s t t o v š e c h n o d o m ů.

Ale o tom zase až příště.

(Šíráky z Nashvillu - upravil: -dří-)

WILL THE CIRCLE BE UNBROKEN

I was standing by my window, on a cold and cloudy day. When I saw that hearse come rolling, for to carry my mother away

Lord, I told that undertaker, undertaker please drive slow
For this body that you're hauling
Lord I hate to see her go

Will the circle, be unbroken
bye and bye, Lord, bye and bye
Theres a better home a waiting
in the sky, Lord, in the sky

Nezapomeňte sledovat příští čísla časopisu BODLÁK!
(Johnny Cash, Kris Kristofferson a léta šedesátá...)

REDAKČNÍ STRÁNKA BODLÁKU

ANEB: Několik řádků pro Vaši informaci.

- Jistě jste si všimli, že v dnešním čísle není uveden "obsah". To by se Vám tak hodilo, ještě si vybírat! Takhle budete muset Bodlák přečíst celý, a ne jen ty rubriky, které Vás zajímají!!
- Vyhovujeme přání kamaráda Ještěra a krátce se ještě jednou vracíme k polemice o Portě z minulého čísla. Vzhledem k tomu, že se vyskytly jisté hlasy, že Janu Buriánovi nebyla ve Šmatlavé stopě dána možnost "obranu", musel prý proto svůj postoj obhajovat v Bodláku. Chceme zdůraznit, že materiály které nejsou duplicitní s polemikou v ŠS, byly čistě interní záležitostí mezi Janem Buriánem a časopisem Bodlák. Nemohly se ve ŠS objevit kromě jiného i proto, že celá korespondence probíhala až po vytištění zmíněného čísla ŠS.
- Začátkem měsíce dubna t.r. se uskuteční (uskutečnila) další velkolepá zlatá horečka na Aljaško-rešovském creeku, poblíž Unicow-city. Claimy registruje, jakož i celou akci pořádá Kozel and Kuro comp.
- Začátkem ledna t.r. se konal na campu Srnov poblíž České Třebové další ročník Show hockeye pořádaný T.O. Přátelství. Hlavní putovní cenu - jak jinak - vyhrálo mužstvo Douděrball boys club, složený převážně ze členů T.O.S. Jasná hvězda a k. Vokouna z Prahy.
- V první pol. února jsme se zúčastnili expedice po stopách Amundsenových a Scottových k Jižní točně, kterou pořádala T.O. Big Horn. Naše výprava dosáhla pólu pouze o dva body později než vítězné konkurenční družstvo Anglické (viz: reportáž v tomto čísle). V téže době pořádala TO Yucatan a T.O. Klondike akci na Medvědím sádle.
- Závěrem si dovoluujeme důrazně upozornit, že j a k é k o l i úpravy, nebo změny (škrtání, podtrhávání) nebo doplňování je **N E P Ř Í P U S T N É ! ! ! !** Máte-li výhrady, připomínky nebo chcete-li se vyjádřit k obsahu časopisu Bodlák, učiňte tak písemnou formou na adresu redakce. Žádost o uveřejnění Vašeho dopisu, ve kterém změnu (opravu, doplnění) uvedete, bude v ž d y akceptována. Neuvádějte členy redakce Bodláku do případných "nepříjemných komplikací a jednání", a sebe k vyřazení z okruhu. Toto opatření je tvrdé, leč nevyhnutelné!

INSERCE BODLÁKU

Máte-li zájem o sborníček Trapsavec 1987, vložte do neprůhledné obálky dvě korunové známky a 10,- Kčs. Obdržíte dva výtisky sborníčku vítězných prací.

Pište na adresu:

Milan Plch
Jiřího z Poděbrad 11
JIHLAVA 586 00

Zn.: Trapsavec 1987

EXPEDICE OLOUŠEK

Zima v nejmenších velehorách světa spěla k finále. Většina horských služebníků bloumala terénem, protože kdo vyšel do bouře hledat zbloudilce, ten se sám na několika krocích ztratil a musel být zachraňován. Jenom četa nákladních bernardýnů pendlovala tatranskýma dolinama se zásobou borovičky pro dezorientované ubožáky.

Olouše nahlásil týdenní dovolenou, začal shánět t ovesné vločky a partáka na lano.

Já jsem trénoval na svou svatbu vavřuneckým červeným, nahlas litoval Olouškova partáka a meditoval, že fakt nevím, co je horší - oženit se nebo jet s Olánkem do Tater.

"Jeď, vole," radili kamarádi z Mikulovského sklípku. Pro jistotu mě ale odvezli na nádraží a do vagonu mě vecpali až když se rychlík dával do pohybu - abych nemohl vystoupit.

Oloušek po mně chnapnul a mocným trhem vyhodil mou čtyřicetikilovou krosnu na polici. Ani jsem si nestačil sundat popruhy.

Když jsem otevřel oči, dostal jsem fačku. "Auva", zachrčel jsem pomačkaným hrudníkem. "Za chvíli je Štrba; to je dost, že ses probral, padavko!" zahřměl mi do ucha Oloušek.

"Kdybych věděl, že mě za to budeš mlátit, tak jsem to ani nezkoušel."

V Tatranské Štrbě všichni horolezci vystoupili. Lokomotiva, zvyklá na přetížené népravy, zabrala jako obvykle a přeskočila výpravčího a dvě výhybky.

Chatár nás uvítal lopatou a informací, že pramen je dva metry pod sněhem, ale neví se přesně kde. Po sérii svičných záhrabů jsme vydolovali zmrzlého člena horské služby, dva soudky od borovičky a hromadu čistě obraných psích kostí. Okolo půlnoci jsme vyhrabali i pramen. Zmrzlej.

V noci se mi zdálo, že si beru Olouška, chatár je tchýně a oddává mě má původní nevěsta.

Budíme se do slizské hnusoby. Mráz je tak silný, že místo loužičky vyrábím otýpku rampouchů. Hodnotím nárůst kvality naší lezby: "První den lezem jedničku, druhéj dvojku ... a sedmej den půjdeme do hospody, poněvadž už nebude co lízt!" těším se.

Oloušek si zpívá. Optimista. Mezzmar. Patnáctinásobně odioptrovanej bēs se srdečními šelesty a kulturistickou figurou. Právě se pouští do výroby požitelné vody z krabice Vlastiny krupice. Jsem zvědav na výsledek. Při pokusu o porcování včerejšího výtvaru zlomil švýcarský cepín.

Zpěv stříká zvuk jako když bratr Žižka vyráběl z panské jízdy artikl pro sběrné suroviny. "Márně si podle toho bince zkouším tipnout, čímpak ten kuchta porcuje krupičku dneska. "Hech už tu pohádku mládí, plnoletý jinochu, a pojď jíst!" hulákám do rachotu.

Oloušek mlčí a místo jídla do stolu doube pahýlem lžice v sepnutých rukách: JE TO LEPIDLO. "Proč nejíš? Hele a odkdy lovíš bobříky, rychlošipáku?" vyzvídám. Oloušek vstává, chroptí a tančí velice náročné breakové figury. Řičím smíchy. Nikdy bych nevěřil, že ten morous s lupama na frnaku je takovej srandista.

Sašek přestal poskakovat a nakopl mě.

"Co debilíš?!" koprním.

Sašek v.v. ke mně v zoufalém gestu natahuje sepnuté upatlané ruce a mě svítá: "Že tys ochutnal?"

Nešťastník přikyvuje.

Po dvouhodinové fušce Oloušek docela obstojně šišlá a z té zašmodrchaniny se mi dokonce daří vypížlat dvě pětipisté ruce.

Sníh nám sahá po pás. Popásáme se tím nadělením ke stěně. Po půlhodině hrdinného mrskání Olánek vybojuje první půlmetr. Pak zařve "Bacha, jisti!" a sestoupí na zem. "Asi to nepůjde", přesvědčuje. "Leďa, že bys mi udělal štokrle, abych dosáhl vejš. Tam by to už mělo pustit;" "Přece po sobě nenechám baletit slona v mačkách!" naštvu se a vyskočím nad kritický bod stěny.

Nečas se během našeho pídování mění ve vyložený fujčas a stěnou se začnou kutálet filozofické perly.

"Lepší špatný počasí, než žádný!"

"Lepší žádný počasí než tenhle hnus!"

Kdo zrovna omrzá na štandu, ten to musí odskákat. Kdyby neposkakoval, zmrznul by.

Oloušek mi přibližuje klíčové místo: "Tady se chytíš za nic, stoupeš si na nic - ale musíš věřit, že je to tutový! - uděláš těžkej krok - no a to nejhorší tě teprve čeká!"

O kus výš přesvědčuje o solidnosti jištění: "Ten hex je bezva... ale radši si dám ještě něco semhle. Ono je to totiž náky divný..." a přitom mi na hlavu sype kamení.

"Bestie!" řvu do mlhy.

"Bez čehože?" chce vědět Olánek.

Vrchol se pozná jen podle toho, že všechny cesty odtud vedou dolů.

"Top!" ohlašuje jeho dobytí.

"Netopím, lezu. Jisti!" upozorňuje Olouš.

"A kudmamá cestička k domovu známě se vine?" čučím do mlíka pod náma.

"Znám bezpečný a svižný sestup", kasá se můj spolulezec.

A fakt. Deset metrů pod vrcholkem se sedáme do kuloáru a jeden za druhým svištíme dolů, pohodlně usalašení na hřbetě lavinky.

"Juch, nětreba mi swixy!" pochvalují si v cíli.

"Moc tím piklem do toho sněhu neštourej. Pod tímhle laviništěm už tejdén bydlí náci čuristi, co sestupovali jako my - tak at je nezraníš." zpraží mě Oloušek.

K chatě se potácíme v polární úpravě. Když vydupáváme poslední metry, otevřou se sveře a v nich se kakabusí má vyvolená. Oloušek jí bujaře zdraví: "No servus!"

"Aji s konama, uklouzne mi.

Krevní oběh mi začne fungovat až v skorotchánově škodovce. No, co. Pořád lepší skončit jako ženáč, než jako oběť Olouškova hrúzolezení.

- ??? -

NEBOUŠKA Z VOJNY

(Haně Páralové)

Poslala jsi mi v dopise pramínek vlasů
vzpomínám na tvoji něžnou krásu
Poslala jsi mi políbení
vzpomínám na sladké probuzení

-Kozel-

SPRÁECHE BLUES

S březnovou deflorací slečny Zimy
přihopkalo jaro
Modré balůnky džín
bloumají po ulicích
A mě napadá:

Mít tak špendlík.....

-dRi-

BLUES MĚ KAMARÁDNY Z KAVÁRNY SLÁVIE

Jsem morálně ošoupaná
jako deka v hotelu
Fysicky jsem vyčerpaná
dnes to nějak domelů!

- Medik -

VZPOMÍNKA NA OSLAVU
JEDNOHO SILVESTRA ROKU 1982

(Milanovi)

Zaskočen nocí
nebyl sem připraven
A ty jsi chtěla stále víc ...
Žádoucí velkých věcí, velkých scén
chvíli byl rub a chvíli líc
Pak defensiva přešla v útok
jak prostý tenhle nápad byl!
A když nad ránem začlo krápat
nepřítel k útěku se otočil ...

-dRi-

Vlakem na BOHUMÍN

Sedíme naproti sobě
a bůh ví proč...
Máš koženou kravatu
na světlé košili
a popijíš z kelímku kávy
Máš taky zlatý prsten
a tvářičky jak dětskou prdýlku
Nevím kam jedeš, ale vím
že je mi z tebe nanic ...

-Kozel-

IDÍTĚ SNŮ

"Ahoj maminko", křičí čtyřletá Evička, "jsem láda, že už jsi doma z pláce. Dnes jsem udělala babičce radost. Ty kozačky, jak si včela koupila, jak tatínek říkal, že jsou ošklivé, jsem hodila do popelnice a už jí vyvezli. A plo тебе, maminko, mám taky překvapení - máš ve vaně úplně všechny kytičky ze zahrádky. I jim jsem udělala radost, říkaly mi, že mají žízeň. A to kafe, co jsi si před chvílí udělala chtěly slepičky."

"A plo tatínka mám taky překvapení. Nemá se kouřit. Škodí to žlavi, všechny cigarety jsem plostě spláchla. A bláškovi? Vzala jsem mu pokladničku. Peníze kazí lidi. Spoustu dlobných jsem nasypala do kolyta našemu pašikovi Vašíkovi. Móc mu chutnaly, už je tam jen dvě padesát. Ale říkal, že teď ply stačí s ním jenom zatžást a budeme mít peněz spoustu. Znáš tu pohádku né, maminko? Chtěla jsem udělat všem radost, nechtěla jsem dnes zase dostat výplask na pldelku, jako včela."

"Maminko, neplakej, zítla ti ulčítě udělám větši radost!!"

- ??? -

S labutím krkem viděl jsem
dnes padat listi
Nevšimaje si těch
které jsem měl pod nohama
To asi proto, že ležely nehybně ...

frakúra

-Kozel-

Vzpomínám na tebe
v žekárně u lékaře
Vzpomínám na tebe
a na tvé horké tělo
Vzpomínám na to
co se potom dělo
když milovat ses chtěla

na plnáčce !

-dRi-

DOŠLO PO UZÁVĚRCE

Krátce po uzávěrci tohoto čísla nám do redakce došel dopis našeho stálého čtenáře a dopisovatele Miloše Hlávky. Slovo "dopisovatele" zdůrazňuji proto, protože je jeden z mála dopisovatelů, a je o to zvláštnější, že není a nikdy nebyl trampem. Přesto, nebo právě proto jsem se rozhodl/a mluvit teď jen za sebe, protože celou tu show okolo polemik a la Porta jsem si spískal sám/k tomu, co jsem už nehodlal udělat - zabít tímhle "ex-problémem" další stránky Bodláku. Leč "otevřený dopis" /jak jej sám autor nazval/ mne vyprovokoval k nové aktivitě. Nebudu jej komentovat a vytvářet tak další polemiku k polemice a k ní pak zase polemiku a tak až do celkového zblbnutí organismu. Svrbí mě jazyk odpovědí na některé nadhozená témata, se kterými se - mírně řečeno - neztotožňuji, nicméně..... Ale dejme raději slovo Milošovi;

.....Taky jste mě tak trochu vyprovokovali tou polemikou kolem Porty, abych se pokusil přiložit polínko do ohýnku a začal polemizovat snad se všemi. Předeseílám, že na Portě jsem nikdy nebyl; takže pokud tuto skutečnost považujete za dostačující k tomu, abych do toho neměl co mluvit, můžete tímto řádkem počínaje přestat číst.

Začalo to tím, že písničkář Jan Burian se dopustil těžkého a neodpustitelného hříchu, neboť zůstal sedět při hraní Vlájky na Portě a nevstal, jak se při hymně sluší. Za což byl někým z orthodoxních strážců tradic, zdá se, málem zlynčován. Což asi není správné. Osobně, ač jsem nikdy netrampoval, bych při Vlájce vstal. Proč, to přesně vyjádřit asi nedokážu. Snad taky asi proto, že byt' nejsem tramp, přece jen se někam tu a tam zatoulám. Při troše nadsázky se to dá nazvat turistikou a od té k trampingu není vzdálenost úplně nepřekonatelná a nedohledná /třeba je někdo jiného názoru, ale - a to s předchozí větou sice málo, ale přece jen souvisí - padour, to u mě není člověk, který si vyjde do lesa ve fraku - at' je to jak chce šílené, či směšné, padour, to je člověk, který tam ten frak nechá - nebo plechovky od konzerv, flašky od piva, starý hrnec, to je jedno - "zapomenuté" a může stokrát chodit v maskáčích a kanadách, s usárnou na zádech a způsobně vstávat při hraní Vlájky/ a tak tu písničku pokládám tak trochu i za svou hymnu. Snad se i mezi orthodoxními trampy zachovávajícími v lese za všech okolností ustrojovací kázeň najdou i takoví, kteří se na mě nebudou zlobit, že jim tu hymnu kradu. A pak i kdybych k té písničce vůbec nic necítil, přece jen snad existují jakási pravidla slušného chování.....

.....Takže jen shrnu: Nepovstat při hymně je neslušnost, ale mít kvůli tomu "nože n e j e n v očích, to už by snad bylo ještě horší než neslušnost.

.....k tomu článku "Pláč pro Popelku" snad nemám skoro co říct. Snad si jen dovolím "vzít autora za slovíčko", když on to dělá v podstatě s rozbořením části textu Zelmanovy "Všech vandráků múzy". Totiž k jeho tvrzení, že vandrácká múza se vrátila do škarp a k ohňům... Jak to "vrátila" ?? Tam snad byla vždycky, ne ?? Uvědomme si, že Porta vždy mohla být jen jakousi "nadstavbou", jakýmsi vrcholkem /at' skutečným, či v případě neobektivního výběru odmělým/, špičkou ledovce, kterého se tu a tam všimnou sdělovací prostředky, a to by platilo, i kdyby tento festival vůbec nebyl komerční záležitostí.

Jenže on komerční záležitostí do jisté, byť třeba nepatrné/míry vždycky byl, protože kde je kulturák, letní kino nebo něco podobného, tam se obvykle prodávají vstupenky, tak je to svým způsobem komerční záležitost, alespoň do jisté míry.

.....a jedeme dál. Burian prý chtěl rozeštvát publikum a panovat... Nevím, nevím, ale podle uvedených příspěvků bych usuzoval, že ve skutečnosti nikdo proti nikomu a ničemu nešťval, nýbrž zcela prostě pasivně seděl/byť mravy, by kázaly vstáti.... / A povyk okolo toho začal přece delat někdo úplně jiný.

.....co se týče Porty, znovu opakuji, že jsem na ní nikdy nebyl. Nicméně bych rád vyjádřil názor, podle nějž bych tento festival ani nevychvaloval ani nezatracoval. Znejí tam podle máho názoru dobré písničky, na druhé straně me mrzí, že se tam občas nedostanou ti, kteří by si zasloužili, aby si tam mohli zahrát/ Třeba loni zrovna Kpt. Kida, Jaromír Nohavica nebo Vladimír Merta, / a hlavně pak to, že se mezi konferenciéry vyskytli tací, kteří si hudební svátek pletou s nácvikem Spartakiády.

.....a teď k příspěvku Kpt. Kida. Končně trochu klidu do bouře vášní. Ale přesto bych si dovolil s touto nesporně uznávanou kapacitou v některých bodech polemizovat.

Vážený soudruhu Kapiténe !

Pokud jste byl mezitím povýšen do vyšší hodnosti, např. plukovníka,¹ omlouvám se za tuto nepřesnost. Jenže zprávy tohoto druhu podléhají obvykle jistému stupni utajení a tak se ke mně nedostaly.

Díky za vyprávění o začátcích Porty. Nejsem pamětníkem /v době vzniku tohoto festivalu mi bylo pět let/, ale stejně se nemohu zbavit dojmu, že to, kam Porta dnes dospěla, měla do jisté, míry zašifrováno ve svém genetickém kódu vlastně od začátku. Nebo aspoň další vývoj nebyl tak úplně nelogický, jak by se snad mohlo zdát.

Posuďte sám: původně byla Porta zamýšlena jako severočeský² country festival. Pro nízký počet kapel tohoto žánru byly prizvány tramské sbory, tedy někdo, kdo provozoval něco, co se tehdy pokládalo za za cosi úplně odlišného /a zřejmě právem, protože hranice mezi stylem country a tramskou písničkou byla tehdy daleko zřetelnější než dnes,³ Ejhla - od počátku tu byly dva žánry, byť každý z nich měl samostatný večer a své vlastní místo konání, ale už v rámci jednoho festivalu! Tedy první krůček k tomu, aby někoho později napadlo tímto dvěma žánrům věnovat společný koncert, případně společnou soutěž. Snad tomu vývoji napomohlo vystěhování Porty z Ústí nad Labem, ale mám přesto takový pocit, že k něčemu podobnému by nejspíš došlo tak jako tak, byť třeba o něco později.

4 (Nevím. Protože v historii/nejen Porty/ neplatí žádné "kdyby". Takže to, kam se Porta dostala, není ani tak zásluhou nebo vinou organizátorů, jako hlavně hudebního vývoje. Vinou organizátorů/příp. dalších činitelů/kteří mají co mluvit do kultury, ač jí třeba příliš nerozumějí - tím nechci tvrdit že jí rozumím já, došlo spíš víceméně k osobním křivdám. Jednou jste byl postižen Vy, pak třeba Jaromír Nohavica, dokonce jednou neschválil NV hl. m. Plzně texty skupiny Bareil-rock a to texty písniček, se kterými tato kapela vyhrála krajské kolo Porty/!!/)⁵

Zřejmě Vás nelze nedat za pravdu, že Porta se skutečně dostala nekam jinam/nejen zeměpisně/ než kam jí umístili zakladatelé, včetně Vás.

POZOR !! Pověšimnéte si laskavě uvedených čísel. Souběžně s textem můžete pak sledovat odpovědi Kpt. Kida na následujících stránkách:

Jenže k tomu posunu nedošlo až najednou v posledních letech, ten vývoj začal podstatně dříve /jen ne- byl tak nápadný/, zřejmě už v roce 1969, kdy byl smírně rozřešen dramatický spor mezi trampskými tradi- cionalisty a modernisty. To byl přece jasný presedens, na jehož základě se Porta začala pomalu, ale jistě rozšiřovat o další žánrové odstíny. A pak najednou těch žánrových odstínů bylo tolik, že se pros- ě nešlo pořádně rozlišit kde jeden žánr končí a druhý začíná. Proto, „žánry vlastně neexistují“. Stopa pochopitelně není rovna Nerezu, Nerez Katalogu ani Katalog Hradištanu /ostatně kdyby si tyto kapely byly opravdu rovny, proč by měly účinkovat na Portě všichni, když by stačilo, aby tam vystupovala ta z nich, která ten jediný styl zvládá nejlépe?/. Jenže třeba se objeví kapela, která se v něčem bude podobat Stopě a v něčem třeba zrovna Nerezu. Ne, není pravda, že žánry neexistují, ale prostě je najde ostře oddě- lit bez rizika, že nějakou kapelu zaškatulkujeme „špatně“, protože leží svým stylem na pomezí dvou dvou ě všech tří „portovních“ žánrů. Nebo se vyskytne kapela, která stejně dobře zahraje bluegrassovou instru- mentálku jako irskou lidovou baladu, stejně jako třeba dejme tomu Píseň domorodce. A teď aby se v tom čert vyznal.

Když se letos reportéři ptali na Portě diváků, kam zaškatulkovat českobudějovické Nezmary, vyskytly se v odpovědích všechny tři „portovní“ žánry + odpověď, že je to „bigbít“, který na Portu nepatří. Nebo si vezměte takovou novoknánskou kapelu Flok. Její členové se sice považují za country skupinu, zahra- jí perfektně fůru bluegrassových skladeb, jenže taky irskou lidovou ukolébavku, českou lidovou písničku /vlastně mají v repertoáru několik českých lidových skladeb/, něco málo skladeb, k nimž si sami napsali texty a většinu svých vystoupení uzavírají nikoli Rosou na kolejích, ale Vaší skladbou No to se ví. No a teď je zaškatulkujte. Je to opravdu country?)⁶

A vůbec: jak vlastně definovat trampskou písničku? Vždyť tato otázka je od roku 1969 vlastně stále ještě otevřená! Nabízí se možnost označit jako trampskou písničku /a muziku vůbec/ jako „to, co zpívají /a hrají/ trampové“. Pokud podle této definice upravíme Portu, její žánrová pestrost se nám vlastně ještě rozšíří, protože tam bude náhle patřit nejen Vy, nejen bratři Ryvalové, nejen Červánek, dokonce nejen Jarek Nohavi- ca, ale i ..... jednou, ještě v době svých studií, jsem jel z Prahy vlakem domů a v tom vagoně, co jsem seděl, zpívala za doprovodu kytary skupina trampů cosi od Katapultu. A je lhostejno zda to byl Vojín XY hlásí příchod, nebo Blues /opuštěný posteť/bluez znamenající smutek...../.

A co se týče obav, že trampská písnička /což je něco, co se nedá, jak se domnívám, nijak exaktně definovat, na úskalí definice, kterou považují za nejrozumnější, jsem zrovna upozornil/bude na žánrovou pestrost doplácet, myslím si, že tyto obavy nejsou na místě, aspoň ne zcela. Třeba zrovna Vaše písničky nebo pís- ničky bratří Ryvalů mohou bez jakéhokoli respektu soutěžit s výtvyry folkových hvězd, melodie rozhodně nejsou „nenápadité“, aspoň většina z nich je výborná, texty také nejsou vždy sentimentální /jsou-li vůbec některé/a náměty jsou obvykle víc než „jen táborové“. Třeba zrovna vaše písnička „způsoby“ je perfektní ukázkou toho, co se dá udělat z poměrně běžného námětu, je-li po formální stránce bravurně textařsky zpracován /a myslím si, že výraz „bravurně“ zde není nadsázkou, nataž pak prázdnou frází/a obohacen melo- dií, která má také dleko k tuctovosti a primitivnosti.)⁷

A teď něco slov k Vlajce: Především nevidím důvod, proč by při ní měly folkové hvězdy upadat do rozpaků.)⁸ Pochopitelně je pravdou, že z dnešního hlediska je to písnička „táboráková“, „nenápaditá“, „text nic moc“. Zdůrazňuji: z dnešního hlediska. Prostě je nutno si uvědomit, že tahle písnička vznikla ně letos ani loni /za těch podmínek by si asi skutečně nezasluhovala větší pozornost/, ale někdy na přelomu 20. a 30. let, nebo ještě dříve a že bratři Kordové, kteří ji složili, to, o čem se v ní zpívá, skutečně tak cítili a prožívali. Ano, teď nám to může připadat „sentimentální“, případně místy přehnaně patetické, případně všeo- bečně primitivní. Jenže musíme si uvědomit, že právě z těchto „primitivních“ kořenů vyrostl jak český folk čerpalo z něj country, logicky na ně navázala i moderní odnož trampského zpívání a muzicírování, která pochopitelně už dneska tak „primitivní“, „sentimentální“, atd. vůbec není.)⁹ proto si myslím, že Vlajka plným právem na Portu náleží.)¹⁰ A zaslouží si snad i tu úctu, aby se při ní vstalo. Ale pokud si někdo neuvědomuje uvedené souvislosti a zůstane při této písni sedět, nikdo nemá právo nutit ho k povstání násilím. Udělalo by se tím rozhodně více škody než užitku. A co se týče uměleckých kvalit naší národní hymny kde domov můj, dalo by se o nich říci zhruba totéž co o uměleckých kvalitách Vlajky. Jen doba vzniku je jaksi davnější.)¹¹

Ne rozhodně není otázkou zda někomu přísluší či nepřisluší něco kritizovat.)¹² Jde jen o to, aby se kri- tizovalo zasvěceně, s vědomím souvislostí. Jde o to, podívat se na písničku tak trochu /nejde-li to už úplně/ očima doby, kdy vznikla. A přidá-li se k tomu špetka vzájemné tolerance, poklesne kravál kolem trampské písničky, Porty, atd. o 90%. A zbytek už se snad taky nějak podaří vyřešit.

Potud můj názor. Doufám, že výrazy, pomocí nichž jsem se vyjadřoval, byly natolik srozumitelné, aby dokazely vysvětlit mé stanovisko, a že nejsou žalovatelné.

S pozdravem „Kdy začnete stříhat metr, soudruhu kapitane?“¹³

- 1) Nelze. Jsem kapitán lodní, nikoliv armádní. Pokud povyšovat, tak na admirála.
- 2) Nikoliv severočeský. Byl to festival celostátní a přesto nebylo dost kapel. Sehnali jsme jich, tuším devět (z toho jedna z Trnavy - Caravel Western.)
- 3) Zdaleka ne. Většinu tehdejších country kapel tvořili trampové. Pokud mýlí název "trampské sbory", jedná se o označení tehdy vžitě. Mnohé trampské party v té době zpívaly americké lidovky, už pár let šířené rádiem (pokud pomínu textování Luxembourg a Mnichova v 50. letech). A začínající country u nás byla mnohdy na podobné úrovni, pochopitelně se světlými výjimkami - Greenhorns, Rangers, Spiritual kvartet.
- 4) Zcela správně. Já taky ne.
- 5) Proti čemuž protestují přímo na stránkách PORTÝRA z ročníku 1986. Rok nato mě opět na Portu nepozvali...
- 6) Na Portě se ovšem soutěží jen s třemi skladbami. Hrál by tedy FLOK jako první písničku Hej ty husky na tej vodě, jako druhou by zapěl Looch Lomond a šlusoval by to Cripple Creekem? Nevěřím tomu, že jim je fuk, co hrajou - a pokud se považují za Country skupinu, jistě by šli soutěžit s country. Je od nich ovšem hezký, že zpívají NO TO SE VÍ. Že je zdravím!
- 7) Vřelé díky. Taktéž zcela souhlasím, že se pojem TRAMPSKÁ PÍSNIČKA nedá definovat. To se musí cítit. Cítit to může pouze tramp. Ten také většinou dobře ví, co je trampská písnička, i když si třeba sem tam zpívá něco jiného. Kdo trampem není, ten to nepochopí a nemá cenu mu něco vysvětlovat. Buď je nezasvěcený, nebo k trampům chová pohrdání, odpor, nechut'... Proč? Dejme tomu, že bývala reakce na ortodoxnost. Jenže dneska už je to ortodoxnost. Folková póza. Něco jako - my, folkaři (nebo - brrr, folkáči) jsme pro svobodu, každéj je svým způsobem dobřej, když je upřímněj a do něčeho mydlí (jedno do čeho, jen když se to nesmí) - jenom trampy nemáme rádi, protože jsou to debílkové, "co hrajou u táboráku na banjo." (J. Ježek - PORTÝR 1984)
- 8) Viz bod "7". Protože musej vstávat při něčem, co uznávají trampové, ti debílkové, co.... (atd.) Já ten důvod taky nevidím, ale zřejmě do rozpaků upadaj.
- 9) Jo, tak jsem to myslel. Jenom jsem to nenapsal, protože předpokládám že každéj mou jemnou ironií pochopí....
- 10) Já ne. Kdo to má vysvětlovat folkáčům? Povídám, nechtěj vstávat!
- 11) Viz bod č. 9
- 12) Samozřejmě, není to otázkou. Je to naprosto jasné. Písničky se nepíší proto, aby je někdo kritisoval! Píší se proto, aby se zpívaly nebo ne. Já například považuju tvorbu jedné přední trampské kapely, ověnčené mnoha vavříny, za po textové stránce mizernou, dokonce až příšerně blbou, ale nikam to nepíšu. Proč? Někomu se to líbí i tak. Trvám na tom, že pravověrný folkař, vyrostlý v podzemí velkoměsta - nebot' jedině tam může svobodně zpívat o popravách lidových tribunů, kejklířů a prokletých básníků a hlavně folkařů, nemá co kritisovat trampskou píseň; je to hlas vyznavače čínské lidové

hudby z doby dynastie Ming, odsuzující strakonické dudáky.

13) Nějak podobně to napsal Ivan Hartman v NOVÉM KOŘENÍ: ....žít zbytek života ze svých dřívějších zásluh, to už se přestává nosit (mínění K.K.)

- - - - -

Nuže, to je mých třináct bodů. Pisateli, jehož podpis jsem dešifroval jako M. Hlávka, je pětadvacet let a nejspíš to není tramp, protože mi ve svém dopise vyká. Nedělá pravopisné chyby, tudíž je vzdělaný. Písmo je trochu hnidopišské, trochu pedantské. Je to rukopis pořádného člověka, který má rád věci ve správných šuplatech. Mám takové lidi v úctě. I já mám rád věci ve správných šuplatech, ale za celých pětapadesát let své existence jsem nepřišel na to, do kterého šuplete která věc patří. Tudíž je často nechávám válet, aby je zařadil někdo jiný. Vždycky se někdo najde. Ale; Je naprosto jisté, že ji zařadí správně?! Je nutné ji vůbec zařazovat?! A vůbec - není ona proti tomu, jenom to nemůže říct?!

Mých PÁR SLOV chtělo být opravdu jen pár slov, něco mezi vyprávěním o věcech, které jsou pomalu zapomenuté, a fejtonem. Vážím si toho, že na to někdo dokázal reagovat tak obšírně, že mu to stálo za tolik rukou šetrně sázených písmenek. Až mě někde spatříte, soudruhu Hlávko, přihlašte se. Rád bych Vám stiskl pravici.

Váš Kapitán Kid

Poznámka redakce:

Slova SENTIMENTÁLNÍ, TÁBORÁKOVÉ a NENÁPADITÉ, jsou přímé citáty z kritik, uveřejněných v PORTÝRU 1984 (J. Ježek) a v polemice v kutnohorském NOVÉM KOŘENÍ.

Někdy v roce 1980 jsme se seznámili s podivným individuem, které si říkalo Lojza a bylo po všech stránkách - no řekněme - svérázné!

Byl vždycky hravet prdejší než všichni ostatní, a taky to dával ve všech možných i nemožných situacích patřičně najevo. A ještě jedna věc na něm byla zajímavá. Říkal jakousi hru, které říkal LACROSSE. Pak přešlo pár let. Všichni jsme se - ať chtě, či nechtě, měnili, i Lojza, ale jedno mu zůstalo. Je ještě pořád trochu víc štrejchnutej než všichni ostatní a pořád hraje tu zvláštní hru. A nejen to, píše a dává dohromady materiály který se lacrossu týkají. A tak jsme snad jako první v Československu získali právo publikovat "Lojzovu lacrossovou školu"

A jestliže někoho z Vás následující řádky přimějí zajímat se o lacrosse hlouběji, budeme mít radost. Ale nejvíce Lojza - von je totiž lacrossovej fanatik!

- Ahoj redakce -

V oblasti velkých kanadských jezer žil v XIV. století indiánský kmen Irokézů, který ve své době tvořil mocnou federaci šesti národů. Lacrosse /v řeči indiánů BAGGATAWAY/byla jejich kmenová hra.

Baggataway sloužil jako zábavná forma vojenského cvičení, kdy proti sobě bojovaly celé vesnice. Přesná pravidla nejsou známa, ale z dostupných pramenů je zřejmé, že bylo povoleno téměř cokoliv, kromě hraní rukou/v překledu totiž baggataway znamená malý bratr války/. Ženy se účastnily pouze pasivně a to tím, že holemi povzbuzovaly umdlévající bojovníky.

První historicky ověřená zmínka pochází z roku 1763 /tady se prameny roscházejí 30.V. nebo 4.VI./, kdy byla použita jako válečná lest u pevnosti MICHILIMACKINACK. Indiáni /prý na počest krále Jiřího III./ hráli před branami a vojáci jim sami otevřeli bránu, když míček, jakoby náhodou, přeletěl hradby. Ženy měly pod oděvem ukryty zbraně a co se stalo v pevnosti si můžete snadno domyslet.

Název Lacrosse vznikl omylem, když si sportující indičtí misionáři, kteří dali hře jméno. Hole v ruce necivilizovaných indiánů totiž nápadně připomínaly biskupskou berle/la crosse /, čímž vznikl další z omylů při objevování Ameriky.

Baggataway plnil v životě indiánů funkce náboženské i justiční, kdy výsledek zápasu rozhodoval rozepře mezi sousedními kmeny.

Bílí přistěhovalci měli jiné metody řešení sporů, ale lacrosse je zaujal natolik, že se stal kanadským národním sportem.

Jako první klub na světě je považován „Montreal Lacrosse Club“ založený r. 1856. O rok později r. 1857 bylo sehráno první handicapové utkání 7. března proti 5. indiánům.

Roku 1867 byla přijata první oficiální pravidla /montrealský dentist W.G. Beers/ a zároveň založena první národní asociace /kanadská/.

Roku 1866 se hrálo první utkání žen.

1892 vzniká národní asociace i v Evropě /Anglie/.

V letech 1904 a 1908 byl lacrosse součástí programu olympijských her. Doplnkově byl zařazen i v letech 1928, 1932, 1948.

Mistrovství světa roku 1967. Další od roku 1974 po 4. letech.

Lacrosse se hraje především v Kanadě, Anglii, Francii, na Novém Zélandu a v Irsku.

LACROSSE

LACROSSE - rozdělení :

A - 1 FIELD-LACROSSE - Lakros na volném prostranství

Hraje se na hrací ploše o rozměrech 55 x 100 m. Používají se dřevěné, hliníkové, či umělohmotné hole o rozměrech : délka 101 - 183 cm
šířka hlavy 10 - 24 cm
délka hlavy min. 25 cm

Brankář smí používat hůl o neomezené délce se šířkou hlavy až 38 cm.

Hrací doba je 4 x 25 min. Hry se účastní 11 hráčů, z nichž je jeden brankář.

Branky mají rozměr 183 x 183 cm a jsou umístěny v ose hřiště 14 metrů od zadních čar.

Ve hře je povolen osobní kontakt, hráči jsou chráněni helmami, rukavicemi. Hraje se s míčkem z těžké guty o $\varnothing$ 20 cm a m = 149 gramů.

Hřiště je rozděleno na zóny.

A - 2 BOX-LACROSSE - Box lakros

Hraje se mezi mantineli/hokejové hřiště bez ledu/.

Oboustranná hůl má rozměry : délka 102 - 120 cm

šířka hlavy 11 - 25 cm

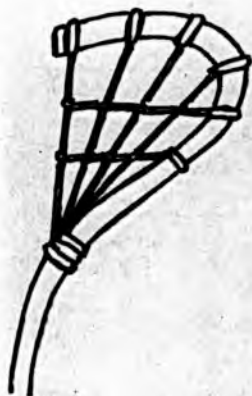
délka hlavy min. 25 cm

Míček stejný jako FIELD-LACROSSEOVÍ

Branky mají rozměr 120 x 120 cm.

Hráčů hraje 5 + brankář a je povolen osobní kontakt. Hráči používají helmy, chrániče ramen, rukavice.

Hra je rychlá a tvrdá. Hrací doba je 3 x 20 min.

B - WOMAN - LACROSSE - Ženský lakros

Je to upravená verze Field lacrossu. Úprava se týká pouze pravidel nevhodných pro ženy. Hraje se na shodném hřišti, které však není rozděleno zónami. Není povolen osobní kontakt mezi hráčkami. Hra je velmi rozšířená v Anglii /několik tisíc hráček/.

C - INTERCROSSE - Interkros

Byl vytvořen v roce 1983 v Kanadě jako příprava pro budoucí hráče Box lacrossu. Postupem času se však vyvinul ve zcela samostatný sport. Hraje se na ploše jakékoliv velikosti - ta určuje počet hráčů. Hrát mohou i chlapani proti děvčatům, nebo družstva smíšená.

Branky mají rozměr 120 x 120 cm.

Používá se standardní umělohmotné hole a lehký míč o něco větší než tenisový.

Je zakázán jakýkoliv kontakt mezi hráči a mezi jejich holemi.

Hrací doba je 3 x 15 min., ale může být jakkoli zkrácena, či prodloužena.

D - Český lakros

Vznikl u nás asi před 20 lety. Jediný se hraje s jednoruční pálkou, nejčastěji z duraju.

Rozměry pátky : délka 60 - 100 cm

šířka oka 13 - 20 cm

délka oka 1/3 - 1/5 délky pátky

Hraje se tenisovým míčkem na neohrazeném hřišti. Určujícími rozměry jsou vzdálenost branek - 50

- vzdálenost branek - 50 m

- délka středové čáry - 30 m

Rozměr branek je 183 x 183 cm. Hrací doba pro 5 hráčů v poli a jednoho brankáře je 2 x 25 min.

Osobní kontakt mezi hráči je povolen.

Český lakros organizuje SALK - Sdružení amatérských lakrosových hráčů.

V této době na svých toulkách můžete vidět kvést úplné poklady. Určitě jste si toho všimli, všude samej květ, aby se to nepletlo, zpravidla tři až čtyři druhy nebo i více žlutých vedle sebe a ke všemu každé jiné!

Blatouchy nejspíš poznáte, rostou u potoků, kvete žlutě, právě tak jako Orsej jarní. Ten můžete vidět dost často na loukách, taky na svazích Petřínapří vycházkách s "drahou polovičkou".

Žlutě kvete taky Tařice skalní (Vyšehrad, Pálava), v horách Tařice horská. Petrklíče poznáte, v horách můžete potkat ještě Prvosenku holou, při padně Prvosenku nejmenší (ta kvete fialově), menší ho sourozence Prvosenky jarní.

Na Kokořínsku i kdekoliv jinde vám nejspíš padne do oka Brčál, který má květ podobný Jaterníku podléšce-zásadní rozdíl je v listech. Obojí kvete touto dobou ve světlých listnatých lesích modrofialově.

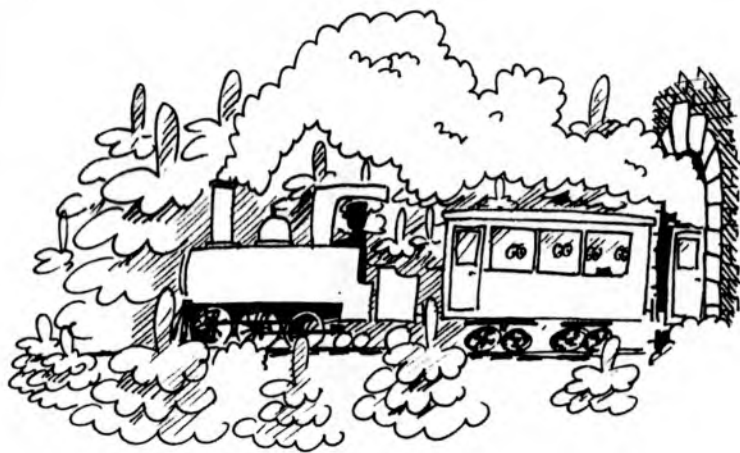
Pojedete-li v dohledné době do vyšších hor, někde na hranici sněhu zastihnete ještě Šafrány ve slovenských horách lýkovec, na horských loukách (a na některých níže položených málo dotčených) máte možnost spatřit některé z našich orchideí - konkrétně Prstnatec, Vemeníky, Vstavače. Jsou nápadné krásnými fialovými, rudými či žlutými květy na vysokém stonku s přizemní listovou růžicí.

Pokud se zatouláte na Medník, třeba uvidíte Střevíčník pantoflíček patřící také mezi orchidee. Včetně výše jmenovaných jsou u nás orchidee přisněženě chráněné, dbejte tedy, aby nějaké vořech nebo tetka je netrhali do vázy.

LESNÍ ŽELEZNICE VYCHYLOVKA

Některé železnice a železničky mají v sobě tajemné kouzlo, které do našeho nitra vstupuje v podobě romantických vzpomínek funiční mašinky a dvou vagonů kdy strojvedoucí s topičem umazaní od sazí, se vyklánějí z okýnka a před každým přejezdem zahoukají. Starší kamarádi si je ještě pamatují, ti kolem dvaceti si snad vzpomenu, ale ti mladší už si mohou jen představovat.

Pokud tedy máte rádi ta zákoutí kolem starých železnic, potom vám vřele doporučuji vyrazit na vandr na Slovensko do oblasti Kysuc.

Tam někde v lesích se nachází jedna z mála železnic, které ještě fungují přes léto. O prvomájovém víkendu se to poznat nedalo, neboť v zatáčkách mezi hustým lesem bylo ještě půl metru sněhu. Celá železnice snad nemá více než 20 km.

Začíná v obci Vychylovka, kam se dostanete z Čadca, vede skrz skansem "Kysucká dědina" (tam je nádražíčko), ale trat' se vrací a uhybá vpravo kamsi do lesů. Kam, to se nám bohužel z časových důvodů nepodařilo prozkoumat.

Podle vagonů se dřevem na nádraží tam jezdí snad jen nákladní vláček a vagon pro lesní dělníky.

A budete-li se zdržovat v těchto končinách, nenechte si ujít Kysuckou vrchovinu, Javorníky a Malou Fatru.

PŘÍPAD KORMORÁN

Možná správně tušíte, že kormoráni žijí také u nás, a možná i víte že tito kormoráni jsou zákonem chráněni. Protože teď právě nemám po ruce vhodnou literaturu, domnívám se, že jde o kormorána velkého.

Když jsme se takhle jednou na jaře toulali kolem tolik diskutovaných novomlýnských nádrží nedaleko Pálavy, pár metrů nad námi přelétli tři ptáci. Někdo prohodil, že by to mohli být kormoráni. Ně zase tak znali věci, jsme to s klidným svědomím pustili z hlavy. Ale o pár desítek metrů dál jsme potkali hrázného a kormoráni přišli znovu na přetřes. Jeho odpověď zněla asi v tom smyslu, že na novomlýnských nádržích kormoráni opravdu žijí a že jich tam není právě málo. Pokud mne neklamou uši, slyšel jsem 3.000 kusů.

Historie nádrží není tak dlouhá a historie kormoránů ještě kratší. Před několika lety zde bylo vypuštěno několik párů a protože zde kormoráni našli natolik dobré podmínky, že zůstali, začali se rozmnožovat. Jenže chyběl přirozený nepřítel a dnes jich je tolik, že se připravuje nový zásah do přírody - tentokrát z druhé strany. Budou se podřezávat stromy stojící ve vodě, na kterých kormoráni hnízdí.

Do otázek kolem Pálavy a novomlýnských nádrží se tedy dostává další.

Ještě se nevyřešily některé staré problémy a už zde vystávají nové. Takže se zase ukazuje krátkozrakost člověka v procesu zásahů do přírody.

PŘÍŠTĚ: Pálava a Novomlýnské nádrže

OKÉNKO Kapitána Kida

Jak už jste si jistě povšimli, není v tomto čísle Bodláku o překvapení opravdu nouze. Na této a následujících stránkách k ní přibude další, kterým je dlouho očekávané a slibované "OKÉNKO KAPITÁNA KIDA". Jenomže! Jenomže háček je v tom, že Kpt. Kid při všem spisovatelování, zpívání a psaní textů, taky opravuje svůj rodinný hrad, sem-tam podnikne výpravu na Jižní pól a tak, prostě provádí různé skopičiny. A i přesto si čas od času najde chvíli volna k tomu, aby zasedl za psací stroj a napsal pár stránek pro nás pro všechny. A tak se budeme pravidelně setkávat s "dopisy" od Kpt. Kida v rubrice, jejíž název jste si přečetli v záhlaví těchto úvodních řádků. "Tak Kide, díky a máš slovo!"

Ahoj Daktari,

...tak dneska třeba o tom, jak jsem se seznámil s bratříky Ryvolý. Je to zajímavý povídání, ba. Měl jsem dlouholetého kamaráda, kterej přes řadu výbornejch vlastností měl i jednu divnou: rád oslňoval své kamarády svejma kamarádama. Protože jsem v té době /někdy v roce 1964/ žil už čtyři roky v Liberci, kam jsem odešel z Prahy z těžko vysvětlitelných důvodů, neměl jsem kontakt s pražskou trampskou elitou, která byla čím dál elitnější. Já si sem tam složil nějakou tu trampskou píseň, netuše, že tvořím klasiku, a ten pražskej kamarád, řečenej Kristřák, moje písně přebíral a v Praze je hrál. Ne na nákejch pódiiích a v klubech. Na pódia se tenkrát trampská píseň dostávala pouze v pořadech starejch bardů v Ticháku a jinejch podnikách, známejch z Hříšnejch lidí města Pražského, a hrály se tam sosny, Bílý skály a Tomové zlatokopové v klasickém tradičním pojetí - taky většinou ještě starejma osadama /nanejvejš sborama, "kapela" se neříkalo /. A kluby žádný nebyly. Spíš se to scházelo v hospodách. Kristřák mě taky jednou zatáh ke Kalendům, abych předvedl co se zpívá v Liberci /nevím, co se tam zpívalo, protože jsem tam žádný trampa neznal, ale nejspíš se tam zpívaly taky jenom Sosny, já přijel z Prahy, tenkrát jel vlak z Liberce asi čtyři hodiny - a zapěl jsem, celej ztrémovanej před Mottlama, Hořínkama a jinejma Pedrama Muchama KRINOLÍNU. No vida, ty seš docela dobrej, ty kluku, řek mi někdo, tu máš pivo, a jestlipak umíš taky nákou naší - trampskou? Pak už jsem nechal své písně na pospas Kristřákovi. No - a Kristřák slnil se Slabochem Benem a s Nejbohatším chudým a s Krinolínou u vohňů a vyhrával ceny a říkal: To složil jeden můj kamarád z Liberce, co míval před léty v Praze osadu jménem BLUE WHITE STAR, jenže tu stejně nikdo pořádně neznal, akorát se vo nich říkalo že všechno hrozně řvou a hrajou rychle. A jak tak Kristřák jezdil po těch potlachách, tak ho vytáhli staří bardíci odněkud z Údolí raků nebo děsu, už ani nevím, a že bude v Lucerně VELKEJ TRAMPSKEJ POTLACH, a že by tam měl taky bejt, a že tam taky bude osada Zlatej klíč, kterou už Kristřák znal z nějakých potlachů a říkal mi vo nich, že sou úžasný, zatímco jim zase říkal, že má v Liberci kamaráda, kterej je úžasněj; tak jsem nakonec do tý Lucerny jel, abych viděl. V zákulisí jsem se seznámil se spoustou lidí, a protože mezi nima bylo plno krásnejch holek a všichni měli divnej zvyk zdravit se polibkem, došel jsem k názoru, že se mi osada Zlatej klíč líbí, neboť jsem líbání ženských považoval do tý

BACARDI

RUM

vyrábí:

R. STEYSAL

továrna dietetických preparátů

PRAHA - TROJA č. 7

doby za interní záležitost, a vůbec mě nenapadlo, že bych někde moh líbat každou, který jsem zrovna řek AHOJ... A teďka že prej Kristák bude zpívat Krinolínu a Zlatej klíč že by za ním měl něco pobrukovat, tak jsem je honem učil dělat pod Kristákův zpěv pam pam pam. A nakonec jsem seděl na tom balkóně, co je nad pódiem, takže jsem viděl akorát šišatý hlavy, ale slyšel jsem, jak má moje písnička premiéru na vobrovskejch prknech a bylo mi z toho svátečně fajn, akorát mi kalilo radost, že pak musím prchat na vlak, v tom vlaku jsem si pořád vopakoval přezdívky BANDITA, PADE, MÍRA, LIPKA, a samozřejmě taky MIKI a WABI, a vzpomínal jsem na ty holky v sedmivosminovejch kalhotách a kaliopkách a platfuskách a s černě vobtaženejma vočima a s culíkama a přemejšlel jsem, která je vlastně která, a hlavně jsem byl rád, že jsem tam nemusel vystupovat, protože jsem byl děsivej trémista, až si o mně na potlachách říkali, že jsem blbej frája, protože nechci zpívat, a nikdo netušil, že se šíleně bojím, že zapomenu text, což jsem vyřešil až po létech tím, že to všecko čtu a tímpádem jsem zcela bez trémy. No - a pak zase za mnou přijel Kristák do Liberce na vandr a povídá, že Wabi nevěří, že je Slaboch Ben vode mě, nýbrž tvrdí, že je to americká lidovka (tenkrát zrovna začaly letět díky AMERICKÝ LIDOVÝ POEZII a Pelarovi a taky Spirituál kvintetu, kterej byl snad tenkrát jenom kvartet a nazpíval pro rádio GREEN FIELDS), jenže Kristák věděl, že to je vode mě, protože jsem to psal skoro před ním, a taky má vod toho schovaný moje první noty z roku 1956 a teďka teda co, že prej se vsadili vo láhev BACARDI, což tenkrát bejval kubánskej rum za pouhejch asi 90 Kčs, ale to bylo tenkrát hodně. Tak já povídám, dej mi adresu toho Wabiho (proč voni maj všecky přezdívky s měkkým I na konci? Wabi, Guri, Vendi, Miki, Cani atd.?) a tomu Wabimu jsem napsal, a von teda že je to trapný, že tu flašku prohrál (laskavě si povšimni, že jako důkaz postačilo moje čestný prohlášení!), a že přijedou s bráchou za mnou do Liberce, kde se ta sázka slavnostně zlikviduje. Byl to takovej ponurej secesní večer, jaký v Liberci na podzim bejvaj, a já nešel na nádraží sám, protože tenkrát už jsem měl čerstvě založenej Island, teda osadu (o tý zase jindy) - a ta osada se skládala skoro ze samej ženskejch, na který jsem zase já slnil, jaký mám zajímavý známý. Čekali jsme na nádraží, z vlaku vylezli bratři Ryvolové, každěj docela jinej, ale oba měli svý potřebnosti v doktorskejch taškách z minulýho století, kráčeli jsme tím secesním městem, jaksi jsme pořád nevěděli o čem mluvit, až jsme došli do Lidovejch sadů, kde jsem měl ve zrušený hospodě jeden ze svejch nejlepších bejváků (o tom

třeba taky někdy jindy), sedli jsme si kolem stolu a nalili ten kubánskej rum BACARDI, nikdo z něj moc neměl, protože na osm lidí to bylo jako když plivne, Wabi prohlásil, že věří, že jsem napsal Slabocha Bena, a pak jsme klábosili a klábosili, až bylo najednou ráno a my si byli velice blízky, bližší než dneska, protože jsme ještě nebyli klasici, vyplňovali svůj volnej čas hlavně blbostma, vymejšleli jsme krávovinu a nevěděli jsme o sobě nic víc, než že jsme spadli ze stejny planety... A teprv potom jsme si uvědomili, že tu flašku vlastně vyhrál Kristák, kterýho jsme nepozvali!

Takhle to doopravdy bylo.

Kdyby vám to někomu vyprávěl Miki, bylo by to nejspíš jinak.

Jenže von je umělec.

Já jsem realista.

Ahoj

Miki

BÍLÁ BONANZA

JAKOBY FOXROT

HUDBA & TEXT: Kpt. KID

Emi H7
 NA SE-VE RU-ESKY MÁCI ŽIJOU VLCI V BÍLÝ POUŠTI TESKNĚ VYJOU SKŘIVÁ-
 -NEK TAM ANI NEZAVRZNE JE LIKOŽ TAM POŘÁD JENOM MRZNE RAMPOU-
 E E7 Ami D7
 CHY NÁM DO POSTELE VNIKLY NEŽLI JSME SI NA TU ZIMU ZVYKLI KOLEM
 G D7 G
 CHAJDY BLIZARD KRUTĚ ŘADÍ ZLATOKOP MÁ ROMANTICKÉ MLÁDÍ. POSNÍDÁME
 Emi D7
 JOGURT ZALEZEME DO JURT POTOM ZAHVÍZDÁME NA SOBY
 AŽ NÁM VYLÍZAJÍ NÁDOBÍ U STANU SE SMEČKA PERE O SLANEČKA
 V DÁLI BAHNO HNUSNĚ ZAČVACHTÁ LACHTAN K TOMU TIŠE ZALACHTÁ

Na severu nejsou žádný ženský, jenom sněžní muži sakramentský,
 na ohništi přimrzla nám kejšta, v poledne je stopět Fárnhejšta
 Fousy se ti mění ve střechýle, na nose abys měl černý brýle,
 pustinou se táhneš jako flundra, okolo se šklebí zmrzlá tundra.

Refren: Posnídáme flaksy, jež jsou zmrzlé jaksi
 v dáli kleje lovec medvědů, že prej přimrz šosem u ledu
 i ten bílej losos nadržal si kokos
 peřeje jsou totiž zamrzlé, bílá smrt se šklebí oplzle.

Máš-li plavovlasou Méry svou rád, pospěš s náma do potoka ščourat
 Až se strefí ešus do Bonanzy, vypijeme hektolitr Gamzy
 Až náma bude sedmdesát-sedm, sedneme si spokojeně před dům
 ať půlnoční slunce rudé září, zlatokop má revmatický stáří

Refren: Snídá jenom housky uštipuje kousky
 nejradši se válí u krbu, neboť hřeje pěkné do hrbu
 Vzpomíná si k sakru, jak chodil spát za kru
 večír smutné kouká při svíčce na polární záři v ledničce

DOBYTÍ JIŽNÍHO PÓLU DJPE.

13. února 1988 znělo datum pro rozhodující útok k dobytí Jižního pólu. Na místo konání se sjely čtyři výpravy, dvě se vypravily pokořit jižní pól pod vlajkou anglickou a dvě pod vlajkou norskou.

Patron celé expedice světoznámý mořeplavec a znalec věcí polárních Kapitán Kid vydal společně se Slimem-šerifem pořádající osady poslední instrukce a rozpoutal se tvrdý, nelitostný polární boj o prvenství mezi nory a angličany.

Svoji pozornost však přeneseme na favorizovanou československou výpravu, která vymazávala bílá místa na mapě pod norskou vlajkou. Ano mluvíme o známé Douděrově Jihopolární Expedici.

Členové expedice věděli o kvalitách své výpravy, a proto se rozhodli, v zájmu vyrovnání sil, nepoužít vymoženosti moderní techniky, ani špičkové polárnické vybavení. Naopak celá výprava byla vedená v duchu „Mládí H.V. Douděry“, takže vedle vlněných pumpek a kostkovaných sak jsme mohli vidět také speciální polárnický kufr, leteckou čapku a u členky výpravy Petry ojedinělý model polární sukně.

Nepoužití moderní techniky však mělo i své stinné stránky. Například fotograf výpravy Daktari, ač použil svůj nejmodernější fotoaparát, narušil pravidlo nepoužít moderní techniku, a tak vlivem omrznutí fotografických desek byl znehodnocen veškerý fotomateriál a tím i ochuzena tato reportáž. Daktari sice navrhoval, že veškeré fotografie nakreslí, ale již při první hromadné fotografii/respektive obrazu/ došlo vlivem dlouhé expozice/D. maloval téměř 2 hodiny/ k omrznutí spodních končetin Slaňáka, prochlazení horních cest dýchacích u Medika, celkovému podchlazení Petry a omrznutí palce, ukazováčku a prostředničku Daktariho pravé ruky, ve které držel štětec a navíc to celou expedici zdržovalo/náčelník spočítal, že k zachycení 36 obrázků stačí fotografovi 10 minut, zatímco Daktarimu by to trvalo nejméně 72 hodin, což bylo neúnosné a vedlo k rozhodnutí nefotit/.

Další slabinou výpravy byl inkoust. Po důkladném uvážení bylo rozhodnuto psát pouze brkem a inkoustem. Avšak již po pátém kilometru došlo k zamrznutí lahvičky a napomáhalo ani rozehřívání tělesnou teplotou. Proto se kronikář expedice rozhodl psát veškeré záznamy vlastní krví, což je důvod, proč je kronika psána stručně, ve zkratkách a vlivem ztráty krve místy i nesouvisle.

Ale přikročme již k vlastní kronice.

„Foto-obraz“ tajně zhotovený fotografem Daktarim. Daktari vytýká zmrzlé Petře její chladnost. Obraz pořízen speciální metodou zvanou obrazová samospoušť, kdy se autor dokresluje až dodatečně, ale na stejném místě. Na obrazu jsou patrné známky silného klepání/zimou/a nepravidelné tahy jsou způsobené omrznutím pravé ruky fotografa.

- 8⁰⁰ -Připlouvá vysněný ledoborec.
- 8⁰⁰ -Naložujeme se.
- 8⁰⁰ - 1.pochvala -Náčelník pomáhá s kočárkem
- 8⁰⁰ - 1.dudka -Náčelník nepomáhá s kočárkem
- 8⁰⁰ - Konečně pevnina-vystupujeme na základně
- 8⁰⁰ - Domorodci nás vítají
- 8⁰⁰ - Předáváme povolení ke vstupu na točnu
- 8⁰⁰ - Zásobovací loď Vodník uvízla na mělčině
- 8⁰⁰ - Vyprošťujeme loď - všichni tlačí, jenom Daktaren ne.Náčelník mu uděluje dudku.
- 8⁰⁰ - Loď se pohnula, padají mi brýle
- 8⁰⁰ - Brýle se topí
- 8⁰⁰ - Slaněn se topí a ještě mě postříkal
- 8⁰⁰ - Brýle vyloveny, ale zabahněné
- 8⁰⁰ - Náčelník vyloven a očištěn polární šálou
- 8⁰⁰ - Otvíráme první obálku

část druhá

- 8⁰⁰ - Neustále stoupáme.Bojím se nahlas vyslovit svoji domněnku.
„Jak je možné, že jdeme na JP směrem na západ a navíc není v okolí žádný sníh.“
- 8⁰⁰ - Sněhu přibývá, ale jdeme na sever
- 8⁰⁰ - Nacházíme obydlí točňáků-né příliš srdečné přijetí
- 8⁰⁰ - Odcházíme.Náčelník zašívá kalhoty, Daktaren zatlačuje bouli.
Náladá výborná.
- 8⁰⁰ - Nahcázíme iglů č.10.Pohledná tučňáčka /č.2/ zve náčelníka
dovnitř.Náčelník odchází navázat kontakt /se základnou/
8⁰⁰ - Čekáme na náčelníka.
- 8⁰⁰ - Náčelník pořád nepřichází
- 8⁰⁰ - Náčelník se vrací, obouvá boty a oznamuje, že spojení nalze
navázat.
- 8⁰⁰ - Spojení navázáno
- 8⁰⁰ - Rozdáváme dary tuleňáčce č.2 a její mladší sestře
- 8⁰⁰ - Srdečně se loučíme a odcházíme předepsaným směrem
- 8⁰⁰ - Blíží se sněžný skutr celní správy polárních hranic

- 000 - Skutr zastavuje
"Vy jste organizovaní turisté"
„le“
„Co je to za vlajka“? /vlajka je nepsáno správně, domoronec
neovládal dokonale mezinárodní jazyk/
000 - Následuje zdĺouhavé vysvětlení výroby látky, barvení.....atd
a nakonec oznámení - Druhá Jihopolární Expedice -
/tojíme se prozradit p. Douděru/
000 - Uklizíme doklady a odcházíme doporučeným směrem
000 - Skutr nás opouští
000 - Opět setkáváme tuleňáčku č.2. Záhadně se usmívá na náčelníka
000 - Narazili jsme na asfaltovou cestu, směrový ukazatel -Praha 10 km
000 - Nacházíme Vlčí jezero
000 - Náčelník míchá těsto na placku
000 - Náčelník je rozlopen a očištěn od těsta
000 - Placka díky šikovnosti taktika výpravy dokončena
000 - Stoupáme
000 - Stoupáme
000 - Stoupáme
000 - Nacházíme Sněžník
000 - První náznaky trdomyslnosti-Daktari se courá
000 - Náčelník kárá Daktariho, Petra ho ošetřuje
000 - Zklamání celé expedice. Vybájený pól se ukáže jako Polární bufet
000 - Návštěva Polárního bufetu
000 - Náčelník obtěžuje tuleňáčku přestrojenou za obsluhu bufetu
000 - Facka
000 - Opět venku, čistíme se od sněhu, zbíráme zavazadla a pokračujeme
zdĺouhavou cestou k vysněnému cíli
000 - Cesta nekončí a už se začíná stínvat
000 - Už je skoro tma
000 - Začíná dĺouhá polární noc a nemáme žádné světlo. čeká nás těžká
cesta.
-
-
-
-

v těchto místech jsme nuceni denník DJE ukončit, další řádky jsou lohužel nečitelné a ke konci jsme našli pouze ohořelé listy, kterými si badatelé svítili na cestu. Jako oběť světlu padl i obraz skupinové fotografie zachycené bakteriim. Zchoval se pouze náčrt obrazu, který bakteri zhotovil přez zákaz náčelníka. Kopii tohoto nevšedního polárního díla přikládáme.

Dále bychom chtěli upřesnit, že expedice k Jižnímu pólu skutečně došla. Vlála zde sice již zástava druhé norské výpravy, avšak naši odvážní polárníci věděli, jak to bylo ve skutečnosti. Všechny výpravy se hnaly pouze za vítězstvím, zatímco DJE šla najisto a navíc prováděla cestou náročné výzkumy a plnila úkol nejdůležitější - odchyt tučňáka /sphenisciformes/ pro potřebu ČSD.

Jak bylo zjištěno nachází se zde tučňák císařský, kroužkový a na ostrovech Anktarktických tučňák žlutorohý. Expedice zmapovala jejeich výskyt, ale k vlastnímu odchytu nedošlo. Hustá polární noc donutila tučňáky k dlouhému polárnímu spánku a tím zabránila úmyslu odchytit osm kusů tučňáka pro potřebu ČSD.

Expedice se sice vrátila zpět do vlasti bez tučňáků, ale ubezpečila ČSD, že odchyt provede napříští výpravě na Felklandách, kde se vyskátuje tučňák patagónský. Cestu uskoteční loď, proto prostřednictvím tohoto článku žádáme kapitány /schopné řídit loď/, aby se hlásili v redakci časopisu. Žádáme pouze kapitány lodní, vítání admirál!!

Budova ředitelství KURHAUS
DREI LAMMER, u které chtěla
Douděrova Jihopolární Expe-
dice zakoupit polární vý-
broj. Avšak slovičko Modernar
/na boku budovy/ vedlo k roz-
hodnutí - zde nekupovat - DJE
nepoužije žádné moderní výz-
broje, ani výstroje!!

Povídání v údolí disciplíny

/ věnováno všem, kdo vyznávají kult, aniž pochopili jeho podstatu/

Pátační soumrk si lehl do dolin, po okraj už zaplň-
nil temná lesní zákoutí a jako chobotnice roztahoval
svá chepďla i do otevřené krajiny. Zpěv ptáků zvolna
tichl a pouze výhražně bzučící stihací perutě komárů
nedávaly zapomenout, že příroda má tvář netoliko las-
kavou a usměvavou.

Krajina jako by začala upadat do tichého spánku,
jen z jednoho zákoutí mezi skalami bylo slyšet rázné
a zřetelné hlasy :

„Osado, na můj povel, osado, pozor !!“

Ten, kdo by skrytě z povzdalí sledoval dění ve skalním
zákoutí, uviděl by skupinu mužů a žen ve věku převážně
od potnasti do třiceti let v zelených maskáčích a s
usárnami na zádech, kterým velí stejně obočená a vys-
trojená postava s připíchnutou šerifskou hvězdou.

„Osado,“ pokračoval šerif: „směr totam, v trojřad nastou-
pit!!“.

Množina lidí, které bylo mižno podle oslovení jednotky
považovat za trampy, se rovnala do trojřadu.

„Ale trvá to už nějak moc dlouho!“ vykřikoval nervózně
šerif: „Já si myslel, že se dneska chcete dočkat taky
táboráku!“

Konečně se osada srovnala do požadovaného tvaru.

„Kamarádi!! Tímto zahajují letošní dvacáté ledviny, ... pardon.... tedy zpět!! ..dvacátou slezinu osady
ukázněných trampů Údolí disciplíny. Pohov!“

Šerif začal pochodovat před jednotkou a pečlivě si prohlížel kamarády, ještě více kamarádky a ze vše-
ho nejvíce pak jejich ústroj.

„Te ustrojovací nekázeň!! To je hrůza!“ řval nejvyšší představitel osady: „Dyby takhle zavazovali kanady
vojáci, tak je velitel pochvaluí, Jenže tohle není armáda, to si laskavě uvědomte, ale osada ukázněnejch
trampů, tak se podle toho chovejte! Převázat!!!“

Několik postižených se sehnulo, aby splnilo rozkaz šerifa a převázalo kanady způsobem, jaký by kaž-
dý velitel na vojně považoval za takový projev mazáctví, že by takového vojáka silně podezíral i z cel-
dalších špatností, jež se v armádě ze strany mazáků vyskytují.

„A ty napředpisově sbelený usárny!!“ rozčiloval se dál šerif: „Takhle bejt jen pro vostudu a pro smích
pačourů, že se nestydíte!! Chytit vás lítačka z jiný osady ukázněnejch trampů, tak z toho máte nejmní
příkládání na táborák mimo poředí!!“

Kázání včetně odstraňování nedostatků na výstráž ještě nějakou dobu pokračovalo, pak ještě šerif
vyslal na trasu osadní lítačku a nechal vystoupit služby pro přípravu večere a pro přípravu a údržbu
táboráku a samozřejmě stráže, jež měly dbát na to, aby další průběh potlachu nebyl rušen žádným cizím
příchozím.

„Osado, pozor!! Ahij kamarádi!!“ mohlo se konečně ozvat ze šerifových úst.

„Hoj, kamaráde nadkempmistře!!“ zaburácelo krajinou tak nadšeně, že se až do vzdálenosti dvou kilometrů
zvěř plešila v domnění, že se blíží tornádo. Přes tuto drobnou zavadu na chivání lesní fauny bylo ovšem
nadšení ukázněných kamarádů a kamarádek z Údolí disciplíny plně na místě. Vždyť zkrácená verze známého
pozdravu ahoj se vyskytla už v Erbenově verši „Hoj ty Štědrý večere“ a dosvědčuje tak starobylost uká-
zněného trampingu, ježto trampové neukáznění ami pačourů této krátké verze tohoto pozdravu nikdy nepo-
užívali. Jen se nepodařilo bezpečně zjistit, co, nebo kdo to byl ten Štědrý večer. Díky následujícímu ver-
ši „ty telemný svátku“ sice převládá názor, že šlo o jakýsi obzvláště slavnostní potlach, nicméně dosud
se plně nepodařilo vyvrátit hypotézu, že mohlo jít též o jméno osady, případně a to se zdálo pravděpoob
dobřejší, o přezdívkou některého z tehdejších šerifů. V každém případě však výraz „hij“ byl důkazem sta-
robylos i ukázněného trampingu. A na ni byli kamarádi nejen z Údolí disciplíny většinou tak hrdí, že by
za nic na světě nepřeběhli k trampům obyčejným a neukázněným, natož pak k pačourům.

„Lítačka z minulého víkendu ke mě,“ pokračoval šerif: „ostatní rozhod!!“

Různé a jednotlivé dupnutí rozcházejících se ukázněných trampů způsobilo menší otřes půdy, takže úavno uschlá a podehnulá jedle se skácela na osadní totém. Ten však naštěstí přežil tento náraz bez větší újmy. Šerif a litačka na pláčku u totému osaněli.

„Litačko, hlas výsledek lítání!“

„Kamaráde nadkempmistře, během poslední litačky zjištěn celkem jeden přestupek. Jinak se nic zvláštního nestalo.“

„Jaký přestupek?“

„Lapli sme neustrojeného ukázněného trampa bez vandrovní knížky a delších dokladů, jenže se nám nepodařilo zjistit jeho totožnos, jelikož nám pláchnul.“

Šerif už chtěl vynašet litačce za příliš málo důrazu při výkonu služby, ale ovládl se a ještě se zeptal:

„A zjistili jste aspoň osadu ukázněnejch trampů, do který patří?“

„Čůstečně.“

„Jak to čůstečně?“

„No takhle, von měl domovenku na tričku. Nemít jí, tak ani nevíme, že to je zkázněnej tramp, jak byl šeredně neustrojenej. Ale měl na tričku nápis OUTSIDER, tak sme ho lapli. Jenže kde sídlí osada ukázněnejch trampů SIEDER, to už jsme z něj nevymáčkli. Pláchnul nám a eště na nás řval, že na nás pošle tyhlety, no jak to říkal, jó, psychiatri. Mimochoodem ten nápis na tom tričku byl taky úplně nepředpisovej.“

„Nevadí,“ řekl šerif už klidněji, když takto zjistil, že litačka si ve službě počínala skutečně tak, jak nejlépe v tomto případě mohla: „osadu ukázněnejch trampů SIEDER snad vypátráme a pak jí pošleme popis pachatele i jeho přestupku a te si to s tím neukázněným ukázněným trampem vyřídí už sama.“

Stmívalo se čím dál tím víc. Osada pojedla večeři, kterou jí připravila k tomu určená služba, napochoděvala do prostoru hlavního ohniště, kde již jiná služba připravila vše potřebné pro zahájení slavnostního táboráku, a rozesadila se kolem. Šerif pak přistoupil k připravenému ohništi, pospevil všechny kamarády a kamarádky do latě, zkontroloval prezenci, škrtl sirkou, položil jí pod zmuchlané papíry naházené mezi klestím, načež, tež se postaviv do vzorného haptáku, prohlásil se slavnostním výrazem ve tváři:

„Hoř, táboráku, zaplaš nebezpečné lesní šelmy, pačoury a jiné zlo.“

Nestačil to ani prohlásit a oheň zhasl. Dríví bylo přece jen příliš navlhle od nešťavných dešťů. Co teď? Z osadního pléna přímo přely návrhy na použití nafty, benzínu, oleje, petroleje či jiných látek podobných

vlastností, ale ty utrpěly naprostý debakl. A to ani né proto, že by to v tomto prostředí nebylo stylové, hlavní důvod spočíval spíše v tom, že v širokém okolí kempu se podobné látky vůbec nevyskytovaly. Na povrchu zemském určitě ne a na provedení průzkumného vrtu, zda se bohaté ložisko ropy nenachází přímo pod kempem, nabylo ani pomyslení, protože vývrtka byla příliš krátká a nebožez do povinného vybavení ukázněných trampů nepatřil.

Naštěstí zachránil situaci samotný šerif Kulhavý Bill. Vzpomněl si, že v osadní kůlně poblíž kempu jseu dosud netknuté zásoby suchého lihu. Kdysi ho skoupil ze všech krámů v okrese v představě, že jeho rozpuštěním ve vodě se sirupem získá levnou, ale prvotřídní kořalku, leč v tom se tonkrát šeredně zklamal. Nyní suchý lih použil alespoň takto. Šerif ho vzal hned celé kilo a s jeho pomocí oheň konečně vzplanol. Do vůně hořícího suchého lihu se chvílemi mísil i zápach planoucího dřeva, odlesky plamenů poskakovaly po okolních skalách jako trabant po rozbité silnici a hvězdy na obloze se třpytily jako stěpy rozsypané na dálnici po autohavárii, když šerif zahajoval pravidelnou rozcvičku s hudebním doprovodem. Pro rozproužení krve hrál a zpíval nejdříve Rosu na kolejkách, přičemž úkolem kamarádů bylo při každém slově, v němž se vyskytovalo „a“, tlesknout a při obsahujícím „e“ udělat dřep. Tím se jednak zvyšovala tělesná zdatnost všech kamarádů a kamarádek a pak se tím cvičil jejich postřeh. Hned poté následovaly Svatojánské prouty. K tleskání a dřepům teď přibývaly pohyby rukama, jaké se používají při plaveckém stylu pojmenovaném z neznámých důvodů podle příjmení předsedy jistého velmi dobře prosperujícího JZD. Při dalších písničkách se repertoar cviků ještě dále rozšiřoval, takže po půlnoci, když kempem zněly tóny Jerního kurýra, předvádělo údolí disciplíny a takové tělocvičné kreesce, jaké by mu záviděli i Komančové tančící kolem mučednického klu.

No a pak rozcvička skončila. Následující chvíle byly vyhrazeny krátké osadní informaci. Šerifův zástupce, který jí přednášel, měl sice tendenci sklouzávat ke svému oblíbenému tématu, totiž k vyprávění o tom, že dějiny ukázněného trampingu sahají přinejmenším do období husitských válek, pokud ovšem ukáznění trampové nebyli již mezi neandrtálci, avšak pokaždé byl šerifem okřiknut, aby se držel určené tematiky, a tak se kamarádi a kamarádky přece jen dověděli alespoň pár slov na téma „Za kvalitnější a efektivnější stopování lesní zvěře i aut“. Informace byla vyslechnuta s nevšední pozorností. Zejména ze strany těch, kdo měli kázeňské problémy s pozdními příchoďy na vandry.

Okolní krajina už vlastně ztichla a ponořila se do tmy, jakou lze spatřit pod svícem, jen o kosek dál vyřvávali strážní své předepsané. Dále od kempu dále, ať vás nepotká neštěstí nenadálé“, pohybující

se po svých stanovených osách. Jeden při tom dokonale devastoval porost vstavačů, další musel dávat pozor, aby se nezřítíl ze skalního srázu, takže samotnému střezení kempu mohl věnovat už jen minimální pozornost.

A tedy, tedy ve skalním zákoutí, ve kterém zřídilo svůj kemp Údolí disciplíny, nabíral potlach na obě rtičkách.

Dalším božím programem byl společný táborový zpěv celé osady. Akordy kytar se mísily s lidskými hlasy vyzpěvujícími nejrůznější trempské hity i písničky z vlastní osudní tvůrčí dílny. Mnohé skladby zazněly v podobě až dvacetihlasé, což stojí za ocenění zvláště proto, že tento mnohohlas, tato mohutná uragánová polyfonie, tento velkolepý chordl nebyl nikterak připravován předem, nýbrž vznikl až v okamžiku zpěvu v důsledku okamžitého nápadu a geniální improvizace. Ne, ten, kdo to nezažil, těžko uvěří, že dvacet kamarádů v družném kruhu kolem planoucí vatry dokáže bez přípravy nechat zaznít v dvacetihlasé podobě třeba i slavnou Ascelonu, do níž by to těžko někdo řekl. Tak skvělí byli v Údolí disciplíny hudebníci.

Pak byla klasická káborová hudba na chvíli přerušena, aby mohla být provedena soutěž ve zpěvu pochodovém. Podle očekávání zvítězilo favorizované druhé družstvo, kterému se zdařelo pochodoval netoliko na vlastods ně zpívaný valčík Černý cikán, ale i na skladbu Yesterday od Beatles v témže svém podání. Dvacetihlasé podoby však nebylo dosaženo, neboť družstvo mělo jen šest členů.

Celonoční táborové zpívání pak pokračovalo, a přestože pivo a víno teklo proudem, disciplína neupadala. Pokud někdo přebíral, odcházel pořadovým krokem do blízkého houští, aby zbavil žaludek neukázněného a bouřícího se obsahu, a teprve ti, kdo se pro svůj stav již necítili schopnými pořadového chování, odebrali se předčasně k spánku.

Kolem půlnoci se uskutečnila ještě jedna soutěž. Zahájil ji šerif, už trochu mdlým prohlášením: „Kamarádi, pozor! Eště si jednou zasoutěžíme. Pohov!“

„Ano!“ přidal se mnohem nadšeněji jeho zástupce pro věci kulturní:

„Kdo je kamarád, ten soutěží rád!“

Tímto plemenným projevem potvrdil svou pověst nejlepšího básníka osady a zároveň probudil šerifa i celé Údolí disciplíny z letargie, do níž už všichni zvolna upadeli. Nejvyšší šéf osady poté popadl láhev od Staropranenu a za mohutného výřiku „Hurá!“ jí mrštil směrem k totemu. Dříve než kdokoli stačil aspoň stručně vysvětlit pravidla hry, celá osada šerifa spontánně následovala. Když po několika minutách všichni

odházeli už nejméně pětkrát, a nejbližší okolí totemu připomínalo sklárnu po pumovém atentátu, šerif si s hrůzou uvědomil, že po celou dobu soutěže nikdo neměřil výsledky. Chvilí váhal, ale pak nechal osadu nastoupit do řady a vítězem vyhlásil vůbec prvního osadníka, který se mu připlétl pod ruku. Za vzornou a bezchybnou taktiku, neboť jinak se schopnost být ve správnou dobu na správném místě ani nazvat nedá.

Po chvilce rozpačitého ticha, jež se po skončení soutěže v kempu rozhostilo, popadl šerif sekýru ve snaze pokácet stoletý dub a vykřikoval něco v tom smyslu, že správný zálesák musí umět zapálit padesátimetrový táborák, aniž by chytl deset metrů vzdálený les a všiml si toho dvacet metrů vzdálený hajný.

roč to šerif dělal, to nikdo nepochopil. Snad chtěl vyprovokovat další zajímavou soutěž, která by prověřila schopnosti osady, ale tentokrát zůstal bez žádoucí odezvy. Po způsobení několika jizev na kmeni stromu se vzdal všech dalších pokusů, jež ostatně za jeho stavu byly marné a nejvíce ohrožujícího života nebezpečné.

Pak ještě pokračoval zpěv kolem ohniště, leč zvolna slábnul. Z burácivého chóru byl už jen pětihlas, pak trojhlas a nakonec zůstal šerif sám. Šel ještě zkontrolovat strážce, ale ať se snažil jak se snažil, ne a ne k nim trefit. To předpisové „Dále od kempu dále, ...“ slyšel jednou zleva, ale než udělal tím směrem třeba jen deset kroků, zaslechl volání strážného úplně odjinud. Částečně snad za to mohla ozvěna, avšak nebylo možno vyloučit ani vliv té skutečnosti, že kemp byl střežen několika strážemi z různých stran. Buď jak buď, nakonec se šerif, nevěda, kde vlastně je, skácel na zem vysílením pár metrů od kempu a usnul hlubokým spánkem, jaký bývá bůhví proč nezýváno spánkem spravedlivých.

Krajina na okamžik ztichla. Pak se však trochu osmělila lesní zvěř, dosud zastrašená přemírou tónů, a i ona se rozhodla trochu přispět k atmosféře této kouzelné noci. Odkudsi dávaly lišky dobrou noc, tu a tam nad krajinou přeletěla sova, ze skalních rozsedlin se nasměle rozhlíželi netopýři, zda se již mohou svým neslyšným letem vydat na lov. I na strážce padla únava, a tek i vyvolávání u přístupových cest do kempu tichlo.

Až kolem třetí hodiny ranní bylo ticho přerušeno vykřikováním jednoho strážného: „Bojový potlach!! Bojový potlach!! Bojový potlach!!....“

Ze spaní ho totiž probudil hrůzný sen, v němž ho pronásledovala krvelačná smečka ochránců přírody, do níž byli zverbováni snad všichni pačouři světa. Tak velká to byla hrůza, že si, chudák, spletl povely. Až esí tak po pěti minutách si uvědomil, že na povel „bojový potlach“ by měla osada zahájit velký potlach, jehož hlevní náplní by byly bojové hry. Rychle se začal opravovat, a tak v následujících okamžicích už okoli burácelo: „Bojový poplach!! Bojový poplach!!...“

Konečně tedy správný povel, na nějž by osada měla rychle vyklidit kemp a ztratit se z dosahu nepřátelsky nalaďené přesily pašourů. Po dalších třech minutách strážný shledal, že se nic neděje, neboť v tuto chvíli by osadu nevzbudil ani výbuch atomové bomby. Začal lomit rukama při pomýšlení na tu hrůzu, co teď kamarády očekává, než si konečně uvědomil, že se mu to všechno jen zdálo.

Zbytek noci pak už proběhl klidně, svítání vklouzlo do lesů a skal a kolem desáté hodiny ranní začali ukáznění trempové z Údolí disciplíny konečně procítat. Stanovená služba se ještě pokusila uvařit oběd, který však málokdo byl schopen pozít a strávit snad už vůbec nikdo. A pak kemp osířel. Pochopitelně až na s rázně, jež musaly hlídat až do konce víkendu. Ostatní ukáznění kamarádi se dali na pochod, vychutnávající takto poslední společné chvíle o tomto víkendu, neboť na nejbližší křižovatce se musejí rozejít.

„Zastavit stát!“ zahřmelo na lesní cestě. Jednotka v mžiku znehybněla. Čas rozchodu se blížil.

„První družstvo vlevo zatočit, druhé směr přímý, na povel valitelů družstev odchod!“ zavelel si ještě naposled šerif.

Družstva se rozešla. První mělo namířeno na průzkumnou výpravu, jejímž cílem bylo najít vhodné místo pro záložní kemp, kdyby snad ten dosavadní byl obsazen pašoury. Druhé družstvo šlo pevným a odhodlaným krokem hájit čest osady na finále soutěže v pochodovém zpěvu. Anemohl je bohužel jít povzbudit ani čtyřčlenný štáb osady, neboť měl též důležitý úkol. Spěchal na konferenci, která měla zjistit, zda měla lidstva řečená AIDS vznikla v pašourské civilizaci nebo naopak v tramské divočině, a v závislosti na tom jaký postoj k ní mají zaujmout všichni ukáznění trempové. Šerif a další tři příslušníci štábu kráčeli ke svému dnešnímu cíli. Odkudsi sem doléhaly jakési zvuky, vlastně teď šerif jako by jasně zaslechl tóny. Ano šlo o zpěv.

Šerif zastavil, našpicoval uši a v zápětí mu z očí vytryskly slzy dojetí. Vždyť z úst druhého družstva jeho osady zněla dávná a slavná tramská píseň, která namohla nechat lhostejným ani takového vichry a bývalou manželkou ošlehaného chlapa, jakým šerif nesporně byl. A za okamžik začali slzet i jeho tři zástupci, protože i oni poznali závěrečná slova refrénu toho snad rázného, ale přitom tak uchvacujícího a dojemného songu :

..... pětadvacet kamarádů vedle sebe mám,
pětadvacet kamarádů je víc než zůstat sám."

MH.

Bluegrassový doprovodný sbor amerických dam působící v Modré dolině v Jizerských horách, kde se usadili přistěhovalci z USA, které z jejich země vyhnala nezaměstnanost. Modrá dolina se zalíbila přistěhovalcům pro její modrý nádech, který jim připomínal rodný kraj. Zde také vzniká ojedinělá kultura a nový hudební styl, který H.V. Douděra nazval na počest usedlíků BLUEGRASS! Tuto fotografii věnovali členky sboru H.V. Douděrovi, jako památku na příjemné chvíle společně prožité.

MODRÝ

TIRÁK

Čas se pomalu přehoup, naše skupina si dala název Poušť a rostla se o mandolinistu Michala, houslistu Vencu, a basistu Petra, kterému všichni říkali Krychle. Počet jejich vystoupení a úspěchů se už nedal spočítat na prstech ruky a jejich popularita rostla. Všichni se však připravují na svoji první větší akci-Folkový, country a trampský festival „Žďárecký hrnec.“

Tak pánové příští stanice konečná, tak si rychle vystupte, ať můžeme jet zpátky, upozorňoval průvodčí. Konečně se objevila cedule Žďárec-zastávka a všichni se vyhrnuli ven z vlaku. První promluvil Venca „Jsem zvědav, jak to najdem, na tom plánu je to dost blbě nakreslený.“ „Myslím, že to bude jednoduchý, podívejte se támhle,“ ukazoval Krychle. Na čekárně vysel plakát : Dne 17.7. se koná folkový, country a trampský festival Žďárecký hrnec. Vystoupí přední skupiny, cesta k amfiteátru viditelně označena, pořádá BSM, vstupné 25,- Kčs. Všichni se otočili směrem, kterým ukazovala šipka. Cesta lesem byla opravdu viditelně označena, na každém třetím stromě byl pověšen stejný plakát a šipky neomylně ukazovaly přesný směr místa konání.

„Ahoj kamarádi, vítám vas u nás“ podal Fredovi ruku předseda řídicího štábu festivalu ing. Matej. „Hrát se začíná v šest hodin a vy stejně vystupujete až ve druhé půlce, tak máte volno, jestli chcete, tak si můžete prohlédnout naše městečko a nezapomeňte se zapsat do návštěvní knihy festivalu u vchodu. Tak ať se vám tu líbí a v šest hodin zase tady. Ahoj kamarádi.“

„Kamarádi, kamarádi“ vykřikoval asi čtrnáctiletý chlapec. „Tam u vchodu prodávají trampský zpěvníček z tohoto festivalu, rychle tam běžte, za chvíli už nebude“ a aby dodal důraz svým slovům mával zpěvníkem nad hlavou. Davy se začaly tlačit ke vchodu. „Jdu taky pro jeden, aspoň se podíváme, co tam vyšlo a počkejte tu na mě“ vykřikl Miky a zmizel v davu lidí. Za půl hodiny se vrátil a ukazoval rozčileně na zpěvník „podívejte se tady vydali i dvě naše písničky, ale někdo do nich čmáral fixou.“ Všichni se podívali a skutečně ve zpěvníku byly písničky Modrý tirák a Vlak, ale u obou někdo opravoval v textu slova a měnil notový záznam. „Čel jsem za

tím,co je prodával"pokračoval Miky,"a víte co mi odpověděl?Prý se mu zdálo,že ty slova tam nepatří a melodie prý taky nebyla nejlepší,tak to opravil podle sebe ve všech zpěvníkách."Tom vykřikoval rozčileně cosi o sanitce,sundal si brýle a chtěl odejít směrem ke vchodu,ale to už amplión vyvolával účinkující skupiny,aby se dostavily ke štábu festivalu.

Na kostelních hodinách odbyla šestá a začal třetí ročník festivalu Žďáreský hrnek.

„Ahoj kamarádi"vykřikl konferenciér do mikrofonu,z hlediště se ozvalo několik nesmělých ahoj.

„Ahoj kamarádi"vykřikl důrazněji a nastavil ucho k divákům. Hromové AHOJ mu bylo odpovědí.„Jsem rád,že jsme zase zde ve Žďárci kamarádi,dneska uslyšíme skutečně dobrou muziku"sliboval divákům a pokračoval,„Jako první vystoupí folková skupina Zvon." Na jeviště přiběhli čtyři hudebníci a kapelník začal představovat,„....no a basovou kytaru hraje Oldřich,kamarádi musíte zamhouřit oko nad elektrizací naší kapely,ale von je Oldřich po operaci a tak nemůže nosit kontrabas,proto hraje na basovku,a když už máme jeden elektrický nástroj,tak jsme si řekli,že by byla škoda neobohatit zvuk skupiny ještě o elektrickou sólovou kytaru ,na kterou hraje Leoš a syntetizér,za kterým stojí Božek.Já se jmenuji Mirek hrál jsem původně na bicí,ale pořídili jsme si automatickýho bobeníka a tak jenom zpívám,tak ještě jednou Ahoj.

Skupiny se střídaly,až se znovu objevil oblíbený konferenciér a uváděl další účinkující.„Jako další vystoupí velice talentovaná mladá zpěvačka Alice Dlabáčková,někteří jí možná znají z naší rockové scény,ale ti starší jí jistě pamatují jako velice dobrou písničkářku. Dnes vystoupí se svou novou tvobou převzatou od známé anglické skupiny The Modern.Na jeviště přicupkala dívka,mimochodem se světlem modrým přelivem.Folkoví fanoušci šileli.Zapojila kytaru do zesilovače a sedla si na židli takovým pohybem,že chlapci se žlutým šátkem,v první řadě zčervenali a rozpačitě začali tékat očima po jevišti.

„A jako další uvítáme naší valice dobře známou kamarádku Mášu a její poezii".„Na silnici" začala recitovat.Krychle se zaposlouchal do veršů a pomalu začínal rudnout.

Máša zatím narušeně pokračovala „...když bílé čáry silnice čekají
na první polibky měkkých pneumatik
Tebe čeká zatím jen kyvydlový
pohyb pravé ruky."

A to už Krychle nevydržel a vyprskl,„To snad nemyslí vážně..."A k němu se přidala celá Poušť.

„Kamarádi"objevil se opět konferenciér na jevišti.„Myslím,že sedíte už příliš dlouho,zahrajem si takovou hru.Až řeknu teď,tak si všichni rychle stoupnou a kdo si stoupne poslední,zůstane stát,ostatní si sednou a hra se opakuje znovu dokola.Jo,a posledního určuji já.

Doufám, že nebudete švindlovat a poctivě se zúčastníte hry, jsme přece kamarádi. "Když už společenská hra trvala skoro dvacet minut a celé hlediště stálo, byla hra ukončena a všichni si sedli.

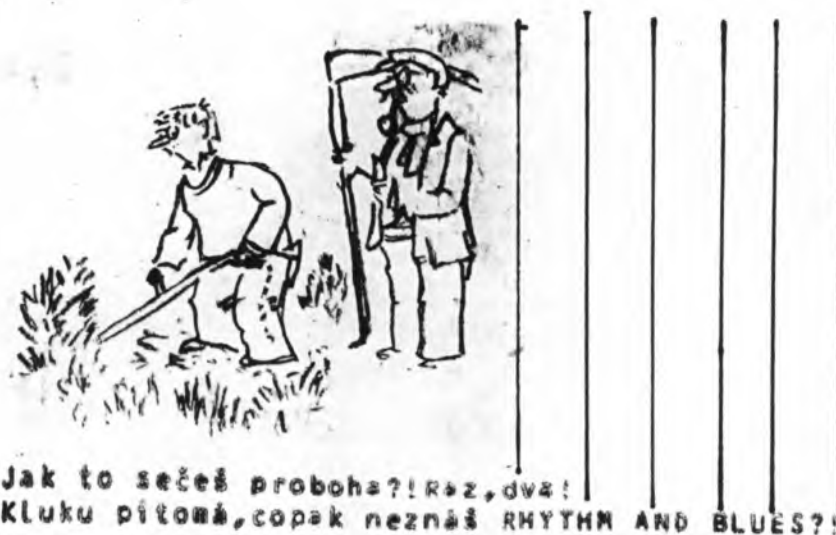
"Kamarádi a vítáme skupinu Spoušť, pardon Poušť."

Miky zahájil rychlou Roll In My Sweet Baby's Arms, diváci však zůstali chladní, potom následovaly Little Maggie, My Grandfather's Clock a nakonec Under The Double Eagle. Všichni však seděli bez hnutí a lapali po dechu zničení společenskou hrou.

Festival se poměru chýlil ke konci a na jevišti se objevil naposled konferenciér. "Kamarádi jsem rád, že jste vytvořili takovou kamarátskou atmosféru a vydrželi sedět až do konce, ale bohužel i když nerad, musím se s vámi rozloučit Ahoj. Třetí ročník Žďárského hrnce končí a na příštím čtvrtém zase AHCJ!!"

Slabé ahoj mu bylo odpovědí a zničení diváci se těžce zvedali a kulhajíce odcházeli k východu.

Mad.

P O Z O R ! P O Z O R ! P O Z O R ! P O Z O R ! P O Z O R ! P O Z O R !

Mlékárenský průmysl, k.p. Průmysl mléčné výživy
hradec králové vyvinul nový
výrobek. Vedle sašenek DISCO
také něco pro trampy!
Tavený uzený sýr TRAMP
pro každou příležitost.

Kudlas, Preek & spol.

píše : Daktari

kreslí : Wabi

Preek ..

Kudlas ..

.... Sakra začíná pršet a ten pitomec nikde! Touhle dobou jsme si to měli už skoro půl hodiny fičet na paradní flek u Moštovic, kam se prej každou sobotu sjíždějí trempové. Kudlas to vyštudoval z nějakýho starýho časopisu, co má vod táty. Je to něco přes hodinu vlakem proti proudu Hltavy. Sruby nad řekou a tak ...., jinak divočina, prostě paráda. V tom časáku psali, že je tam taky jedna moc stará osada a jmenuje se „T.O. Nalzenka“, nebo tak nějak ...

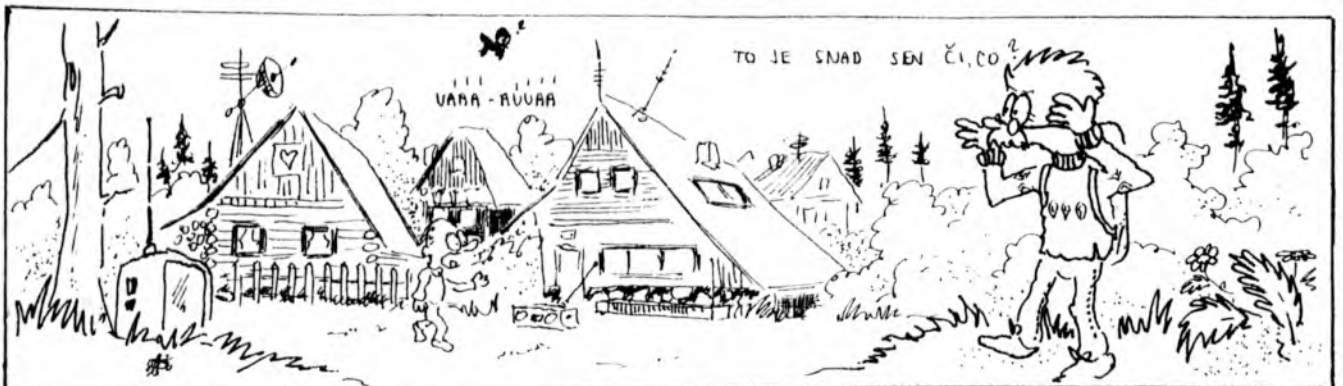
.... A jestli ten trouba nepřijde ani na „půldesítku“, tak jedu sám!

„Pollach na Nalzence“ I.

„NO JO, NA TOHO JE TEDA ALE SPOLEH, KAŠLU NA NĚJ, VE MĚSTĚ PŘECE TVRDUJUT NEBUDU !!“

V MOŠTOVICÍCH NEBYLO PO DEŠTI ANI PAMÁTKY, POKONCE OBČAS VYKOUKLO MEZI MRÁKY SLUŽICE. PREEK ŠLAPAL ASI HODINU DO MÍRNEHO KOPCE. ŘÍDEJÍCÍM LISTNATÝM LESEM, LTERÝ SE ZMĚNIL V ROZLEHLOU PLANINU SVAŽUJÍCÍ SE K ŘECE. CELÝ BŘEH HLTAVY I JEJÍHO PŘÍTOKU - ŘÍČKY BRABEROUNKY BYL POSET NEJRUZNĚJŠÍMI SRUBY, CHATAMI A DOMKY. PREEK SEBĚHL PO LESNÍ CESTĚ A VHDĚSENĚ PROCHÁZEL OKOLO PESTŘE NATŘENÝCH PLŮTKŮ A OKEMIC. HLAS JUPPA LODĚKMEHI PŘEKŘIKOVAL VŘISLOT SKUPINY „HEAVIME - TÁLOVĚHO ŘAŽENÍ, ATMOSFÉRU PAK DOPLŇOVAL NIKTM NELIEDOVANÝ PŘEDSLM BAREVNÝ TELEVIZOR ....

POCEM, POCEM, MLADEJ - CO TADY CHCES, TADLE JE SOUKROMY MAJETEK, TADY SE NIKDO NEMA LO PLAKAT! UKAZ OBLANKU!

A PROČ, O CO DEE?

POSLEHNI JEDY VLKU, NECH TOND KLUKA BYT I DYT VYPADA JAKO TRAMP ..... HELE POCEM!

JAKY PAK PROČ! - JA JSEM DO PRAV, A STARAM SE TU O POŘÁDEK! TAK TU OBLANKU

NEZLOBTE SE, JÁ HLEDAM OSADU „VALEZENKU“, MĚLO BY TO BYT KĚRDE TADY...

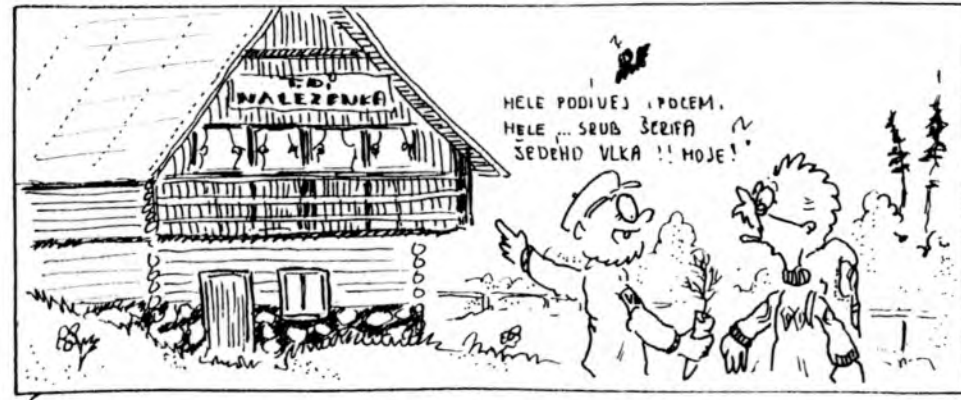

HELE NECHCEŠ MI UMEJT AVTÁK? ZADARMO BY TO NEBYLO A MÁŠ SE TU JEN TAK POFLAKOVAT .....

VÍTE, ALE JÁ JDU NA VALEZENKU, TAKŽE BOHU... ŽEL...

HELE POCEM TY SEŠ DOGŘEJ, KAM BYS PROSÍM JE CHODIL? TADY SEŠ PŘECE NA VALEZENCE, COPAKS TO NEPOZNAL!?!

HELE PODÍVEJ, POCEM, HELE... SRUB ŽERIFA SEDĚND VLKA !! MOJE!

NAKONEC UMYL PRČEK AUTO I SEDĚMU VLKOVÍ; POČTEČNÍ NEDŮVĚRA BYLA TAK ZAPOMENUTA A KODŽ JEŠTĚ NATŘEL CĚLOU VERANDU A SHRABAL LISTÍ NA CESTĚ, DOSTALO SE MU ZA ODMĚNU POZVÁNÍ NA VEČERNÍ POTLACH.

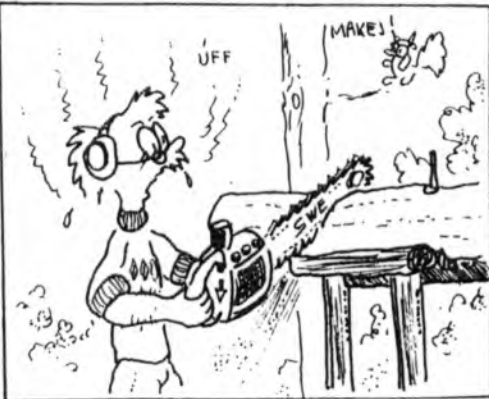
TO BUDE KUOLAS ČUMĚT! TĚDA PŘIJÍT VO POTLACH NA VALEZENKE TOMU NEZAVIDIM!!!

TO JE BORDEL! JACK ACYPIRYN MĚL MIT SLUŽBU, A ZASE NA TO OBEVU ANI NEMAKL! NEJRADEJI BYCH SE NA TEN OSADNÍ VÝBOR VKEŠLAL! BLBDE DOMEKONEČNA DĚLAT NEBVOD!!!

(Je černý orl a Trohnaná kůka mizky přizyváli ....)

PAK ZA DALŠÍHO SÁKROVNÍ VYJEL ŠEDÝ VLK ZE SVOJÍ 8.120 PŘED CHATU A Z KÚLNÝ VYTAHL ZA POMOCI PROMVAJÉ LIŠKY PŘIVĚSNÝ VOZÍK. JDE ČERNÝ OREL, ZATÍM DOPLNIL NADRŽKU MOTOROVÉ PÍLY BENZÍNEM A SEDL SI VEDLE ŘIDIČE ....

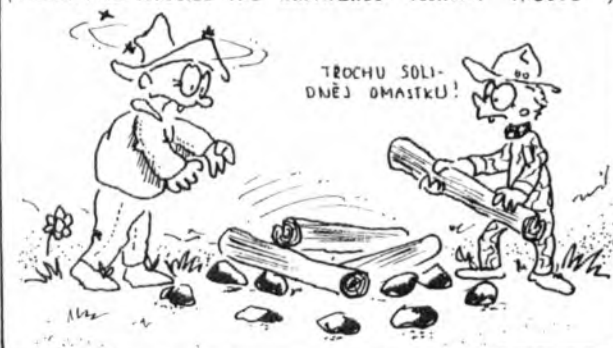
KDYŽ DOJELI NA OSADU, BYLA UŽ ZÁBAVA V PLNÉM PROUDU. V SRUBU STOJÍCÍHO NEJBLIŽE K OHNÍŠTI, BYLA SKLOPENA ŠIROKÁ PŘEDNÍ OKENICE, KTERÁ TAK SLOUŽILA JAKO PRODEJNÍ PULT A ZA NÍ BYLO VIDĚT PEČLIVĚ SROVNÁVÉ LAHVE STARÉ MMSLIVICKÉ, RUM, ZECHEPOVKÝ A VINA. VELKÝ BALÍK PAPÍROVÝCH TACÍKŮ A TOHÁŘKŮ BYL PŘIPRAVEN V STĚNĚ SRUBU, S UDÍRNÝ SE VALIL DÝM A JACK PŘÁVĚ NARÁŽEL PRVNÍ "STĚNĚ". OPODAL POSTAVALO NĚKOLIK ČTRNACTIPATNÁMLETÝCH DOBROSTENCŮ PRODAVAJÍCÍCH "PLACKY" VLAJKY OSADY A KORBELĚ Z BŘEZOVÝCH KVIŇKŮ, VŠE VEKUSNĚ ZDOBENO VYPALOVAJÍCÍMI NÁPISY .....

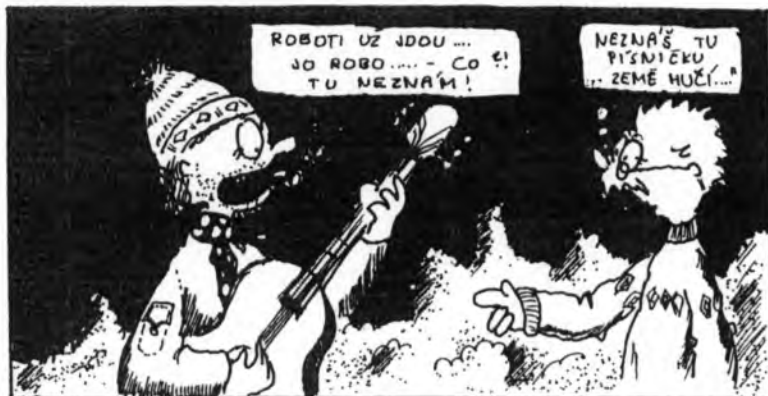
HELE MLADĚJ SRANDU SI Z LŮS DĚLAT NEBUDEČ! PLACKY ZA 30:LEJ VLAJKY ZA 20:LEJ. A KORBEL ZA 60:LEJ! JASNÝ!

(MEZITÍM SE POKUSILO PÁR KAMARADŮ POSTAVIT PAGODU ...)

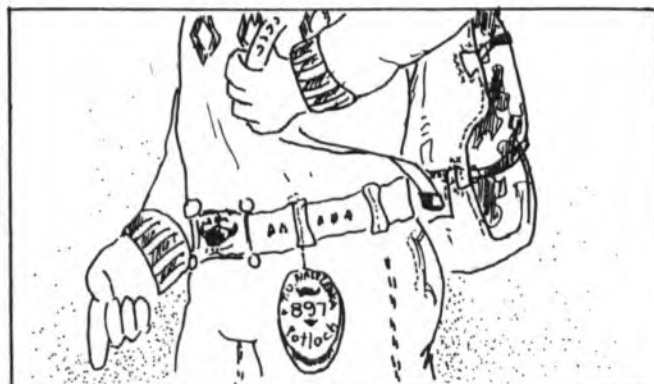

ZANEDLOUHO VZPLÁL DHEŇ A ÚDOLÍM HLAVY ZA-
NĚL MOHUTNÝ CHORAL HLASŮ... VLÁJKA DOZVĚLA A
ŠEDÝ VLK POPRÁL VŠEM TŘITOMNÝM DOBROU ZA-
BAVU A ODEBRAL SE NA PIVO. OSAZENSTVO SE
ROZDĚLIL NA NĚKOLIK SKUPINEK Z NICHŽ
ČÁST SE SDRŽOVALA V STÁNKU S OBĚRSTVEM
NIM, OSTATNÍ PAK PORŮJNU ODCHÁZEJI DO
BLÍZKÝCH KŘOVIN, NEBO ŽIVĚ DISKUTOVALI A
ZPÍVALI. PRČEK BYL PŘEKVÁPEN NEJEN PRŮBĚHEM
POTÍŘŮV ALE I REPERTOÁREM ZPĚVÁKŮ, NEBOŽ
ZDE ZCELA POKRÁDALI STARŠÍKÉ TRAMPSKÉ HITY
O NIAGAŘE A ŽIVĚ JIM PODOBNĚ....

..... ZATO VŠAK ZDE NECHBĚLY PÍSNĚ LI-
DOVÉ, STŘÍDAJÍCÍ SE S PÍSNĚMI DIVADLA
SEMAFOR ĚI SKUPINY "OLYMPIC"....

PRČEK USINAL SE SMÍŠLIVMI POČTY, PŘE-
MÍTÁJE, ZDA MU KUDLAS BUDE TOHLE
VUPRÁVENÍ VŮBEC VĚŘIT, A KDYŽ PAK
V NEDĚLI ŠLAPAL K NADRAŽÍ, NA OPA-
SKU SE MU PODHUPovala JAKO DŮKAZ
BĚŽOVÁ PLÁČKA.....

Konec I. dílu

Rozmnožováno: Systém Xerox, VD Fotografie Praha
Pořizování kopií není dovoleno.
Toto číslo je: NEPRODEJNÉ II

Občasník BODLÁK vychází nepravidelně v počtu pěti kusů.
Fotografie, textová stránka, kresby a úprava vlastní.

Vydává: T.O.S. Jasná hvězda - Praha

Příspěvky zasílejte ve formě strojopisné, formát A4, vždy DOPORUČENĚ